

Asgjësimi i teorisë së
PËRZIERJES SË FEVE

Bekr Ebu Zejd

ASGJESIMI

i

**idesë së takimit në mes fesë islame
dhe feve të tjera**

shkruar nga:

Bekr E bu Zejd

[Ky libër u drejtohet të gjithë muslimanëve, e në veçanti atyre që kanë rënë preh e ideove utopike, të pasaktë e mëkatore të pajtimit e takimit mes Islamit dhe feve të tjera. sh.p]

Allahu i Lartësuar thotë: “Mos e përziëni të vërtetën me të pavërtetën, dhe të vërtetën mos e fshihni me vetëdije.” (2:42)

Hyrje e botimit të dytë

Lavdërimi i takon vetëm Allahut.

Fenomeni i shfaqur së fundi, i cili fton në përzierjen në mes Fesë Islame dhe feve të tjera të pavërteta, siç është judaizmi dhe krishterimi, gjë kjo për të cilën jomuslimanët janë duke organizuar konferenca të njëpasnjëshme, nën emra të tillë si: “Afrimi në mes Feve”, “Unitetit në mes Feve”, “Vëllazërimi në mes Feve”, “Dialogu në mes Qytetërimeve”, padyshim që është leva më e shëmtuar e “duarve zullumqare” të “Rendit të Ri Botëror” dhe “Globalizmit”, të cilat synojnë përhapjen e kufrit, imoralitetit, zvetënimit të parimeve Islame dhe deformimit të natyrës së pastër e të lindur njerëzore. Është pikërisht kjo arsyeja, pse e shkrova këtë libër, për të sqaruar rreziqet që u kanosen muslimanëve nga ky fenomen, për t'i paralajmëruar ata, si dhe për të asgjësuar bazën teorike të kësaj ideje të kotë.

Ne na është ndaluar t'i qasemi kësaj ideje mohuese -që quhet: “Uniteti i feve”- në suren të cilën Allahu e ka bërë detyrim për muslimanët që të këndohet në çdo namaz, Ai thotë:

“Udhëzoni në rrugën e drejtë! Në rrugën e atyre që u ke dhuruar mirësi e jo në të atyre që kanë shkaktuar zemërimin Tënd, as në të atyre që janë të humbur!”

Kjo është një nga madhështitë e atyre normave që na ka ligjëruar kjo fe dhe një nga kuptimet e thella që mbart Sheriati (ligji) ynë.

Ka qenë mirësia e Allahut që ky libër që nga 1417 h. është shtypur katër herë, si brenda ashtu edhe jashtë Arabisë Saudite, madje një nga këto shtypje këtij libri ia bëri edhe Kryesia e Administratës së Studimeve Akadematike dhe Fetvasë së Mbretërisë së Arabisë Saudite dhe kjo në vitin 1420 h.

Para jush tani po prezantohet botimi i dytë, në të cilin janë shtuar disa gjëra, ku më të rëndësishmet janë:

- 1- Komenti i selefëve, i pjesës së ajetit “Mos e përziëni të vërtetën me të pavërtetën” (Bekare: 42) që thotë: “Mos e përziëni jahudizmin dhe krishterimin me Islamin...” një nga kuptimet ky më të dukshme të Kuranit fisnik.
- 2- Dy citime të rëndësishme nga shejhul islam Ibn Tejmije –Allahu e mëshiroftë- se, feja e të gjithë profetëve është një dhe nuk pranon shfuqizim, por ligjet e tyre janë të ndryshme dhe që të gjitha janë shfuqizuar me ligjin që solli Vula e tyre, Muhamedi (alejhi salatu ue selam), kështu që ai i cili nuk i beson këtij Profeti dhe Ligjit të tij ai është qafir. Këtu kam tërhequr vërejtjen edhe rreth gabimit të shprehjes së sotme “fetë qiellore”.
- 3- Në fund të librit kam vendosur tre shtojca, të cilat janë tre fetva të dhëna nga Komisioni i Përhershëm i Fetvave rreth: “Kotësisë së thirrjes në unitetin mes feve”, “Ndalimi i ndërtimit të faltoreve të kufrit, siç janë

kishat”, dhe “Paralajmërim rreth rrezikut që paraqesin mjetet e propagandës së krishterë”.

Në fund këtë botim e kam mbyllur me një indeks të ajeteve, haditheve, përfitimeve si dhe pasqyrën e lëndës. Falënderimi i takon vetëm Allahut, Zotit të botëve.

Autori

Bekr ibn Abdullah Ebu Zejd

20 Xhumadi el-Ula 1421 h.

Hyrja e Botimit të Parë

Lavdërimin e meriton Allahu, Zoti i botëve, Atij që na udhëzoi në rrugën e drejtë, në rrugën e atyre që u dhuroi mirësi, rrugë me të cilën Allahu i Madhëruar e plotësoi dhe përmbushi mirësinë e Tij ndaj nesh. Ai që i Kënaqur që ne të kemi këtë Fe, na bëri ndjekës të saj, Fe me të cilën vulosi të gjitha fetë dhe ligjet e mëparshme, shfuqizoi çdo ligj që erdhi para saj, Fe të cilën e sollli me vulën e Profetëve dhe të Dërguarve të Tij, Muhamedin (alejhi salatu ue selam).

Allahu thotë:

“Kjo është rruga Ime e drejtë; prandaj ndiqeni e mos shkoni rrugëve tjera që t’ju shmangin nga rruga e Tij. Kjo është ajo që ju porosit Ai për t’u ruajtur nga të këqijat.” (el-Enam:153)

Me këtë Fe përfundimtare fitohet kënaqësia e Allahut dhe Xheneti,

“Juve ju erdhi prej Allahut dritë (i Dërguari) dhe Libër i qartë (Kurani), me të cilin Allahu i drejton ata që ndjekin pëlqimin e Tij, në rrugën e shpëtimit, i nxjerr nga errësira në dritë me lejen dhe vullnetin e Vet dhe i shpie në rrugën e drejtë.” (el-Maide: 15-16)

“Allahu u ka premtuar besimtarëve dhe besimtareve kopshte, nëpër të cilat rrjedhin lumenj dhe ku do të banojnë përgjithmonë, si dhe pallate të mrekullueshme në Xhenetin e Adnit. Por kënaqësia prej Allahut është shpërblimi më i madh.” (et-Teube: 72).

Allahu e ka poshtëruar dhe ulur atë që kundërshton urdhrin e Tij:

“A mos kërkojnë ata diçka tjetër përveç Fesë së Allahut, ndërkohë që Atij i përuken të gjithë ata që gjenden në qiej dhe në Tokë, me hir a me pahir dhe tek Ai do të kthehen të gjithë?!” (Ali Imran: 83)

I mbështetemi Allahut të na ruaj nga rruga e **“atyre që kanë shkaktuar zemërimin e Tij”**: “çifutëve”: “njerëzit që mbartin mbi shpinë zemërimin e Zotit, mashtrues, shpifës, të pabesë, intrigantë, hileqar, vrasës të Profetëve, njerëz që ushqehen me haram - me kamatë dhe ryshfete-, njerëzit me shpirtin më të keq, moralin më të ulët, më të pamëshirshmit, më hakmarrësit, të edukuar me urrejtje, të mësuar me armiqësi dhe ngatërresa, magjistarë, gënjeshtarë, dredharak, njerëz që nuk respektojnë asnjë lloj shenjtërie ndaj çdo kujt që bie ndesh me herezitë dhe përgënjeshtimet e tyre ndaj Profetëve; ata nuk respektojnë me besimtarët asnjë marrëveshje dhe besëlidhje, as me ata që u shkojnë nga pas; nuk të japin hakun dhe as kanë dhembshuri, as me ortakët e tyre nuk janë të drejtë dhe objektiv, as me njerëzit që ata jetojnë nuk ndiejnë siguri dhe qetësi, as ata që i përdorin nuk ua dëgjojnë këshillën, por më i mençuri i tyre është më i ndyri i tyre, më i dituri i tyre është më mashtruesi i tyre, njeri i drejtë mes tyre –që zor se gjen mes tyre- në realitet nuk është çifut, ata janë njerëzit me zemra më të ngushta, më zullumqarët,

më të fëlliqurit, më të vetmuarit, përshëndetja e tyre është mallkim, dhe takimi i tyre është ogur i keq, slogani i tyre është zemërimi dhe petku i tyre është urrejtja.”¹

Allahut i kërkoj mbrojtje të na ruaj dhe mbroj nga rruga e **“atyre që janë të humbur”**: “të krishterëve”: “trinitarëve, njerëzve të humbur, adhuruesve të kryqit, ata që kanë ofenduar Krijuesin si askush mes krijesave, dhe nuk pohojnë se Ai është Një dhe i Vetëm, Unik që s'ka nevojë për askë e të tjerët kanë nevojë për Të, Ai që as nuk lind, as nuk është i lindur dhe askush nuk është i barabartë me Atë! Ata nuk e kanë konsideruar Allahun më të Madh se çdo gjë, por thanë për Të atë që **“Qiejt gati sa nuk copëtohen prej kësaj; Toka gati sa s'çahet e malet sa s'rrëzohen të thërrmuar, nga që ata i veshin një bir të Gjithëmëshirshmit.”**. Çfarë mund të thuash për njerëz të cilët themelin e besimit të tyre e kanë se: Allahu është i treti i të treve, se Merjemja është shoqja e Tij, se Mesihu është biri i Tij, se ai zbriti nga froni i madhështisë së Tij dhe u ngjiz në barkun e shoqes dhe ndodhi me të çfarë ndodhi derisa u vra, vdiq dhe u varros! Feja e tyre është adhurim i kryqit, lutje ndaj ikonave të ngjyrosura me të kuqe e të verdhë nëpër mure! Ata thonë në lutjet e tyre: O nëna e Zotit na ushqe, na fal dhe na mëshiro! Feja e tyre është pirja e verës dhe ngrënia e derrit, mos bërja synet dhe adhurimi me gjëra të ndyra, ngrënia e çdo gjëje të ndyrë, duke filluar që nga elefanti e duke përfunduar te mushkonja! Hallall për ta është ajo që bën hallall prifti dhe haram ajo që bën haram prifti, feja është ajo që thotë prifti, është po ai që u fal mëkatet dhe i shpëton nga zjarri i skëterrës!”

Allahu na mbrojt nga të gjithë: “adhuruesit e statujave, e zjarrit, shejtanit, sabiinët e shastisur, ku të gjithë i bashkon idhujtaria, përgënjeshtrimi i Profetëve, zhvlerësimi i ligjeve hyjnore, mohimi i botës tjetër, mohimi i ringjalljes me trup, ata që nuk i besojnë Allahut me ndonjë fe të caktuar dhe nuk e adhurojnë Atë bashkë me ata që e adhurojnë dhe as e njësojnë Atë bashkë me ata që e njësojnë. Mexhusët, ata që vinin për poshtë nënat, bijat dhe motrat e tyre, e jo më hallat dhe tezet! Feja e tyre është aheng, ushqimi i tyre është e ngordhura, pija e tyre është vera, i adhuruari i tyre është zjarri, miku i tyre është shejtani, ata janë sekti më i ndyrë në mesin e bijve të Ademit, shkolla më e ulët dhe doktrina më e keqe.

E ndërsa të pafetë e sabiineve dhe ateistët mes filozofëve janë ata që nuk besojnë në Zot, as në engjëj, as në Libra, as në Profet, as në takimin me Zotin, nuk besojnë në fillimin e kësaj bote dhe rikthimin e saj. Bota për këta njerëz nuk ka Zot që bën çfarë të dojë, i Plotfuqishëm për çdo gjë, i Ditur me çdo gjë, që urdhëron dhe ndalon, që dërgon Profetë dhe që zbret Libra, Ai që shpërblen mirëbërësin dhe ndëshkon keqbërësin. Për teoricienët e tyre ekzistojnë vetëm nëntë sferat qiellore dhe dhjetë intelektet, katër kolonat si dhe një zinxhirë rendesh ku vendosen krijesat, rend ky që i ngjan më shumë një rendi të çmendurish sesa një rendi që e pranon ekzistencën e saj arsyeja.”²

Lavdërimi i takon Allahut, që na ka ruajtur nga rrugët e humbjes, të cilat janë pesë rrugët djallëzore:

- rruga e atyre që kanë merituar zemërimin e Zotit: çifutëve,

¹ Teksti i cituar ndërmjet thonjzave është marrë nga libri “Hidajet el-hajara” i Ibn Kajimit, po kështu edhe ai që vjen më pas.

² Teksti i cituar ndërmjet thonjzave është marrë nga libri “Hidajet el-hajara” i Ibn Kajimit.

- rruga e të humburve: të krishterëve,
- rruga e sabiinëve: mosbesuesit, ateistët e dyzuar, pasardhësit e të cilëve janë komunistët dhe kush shëmbëllen me ta,
- rruga e mexhusëve: kazani i besimeve, doktrinave dhe veprave më të ndyra,
- rruga e idhujtarëve: adhuruesit e statujave, përgënjeshtresit e Profetëve të Zotit dhe të Dërguarve të Tij.

Lavdërimi i takon Allahut, që na ka mbrojtur nga të gjitha këto dhe “na ka pasuruar me Ligjin e Tij –Fenë Islame-, fe që fton tek urtësia, te këshilla e mirë, që urdhëron drejtësi e bamirësi, që ndalon amoralen, të keqen, padrejtësinë; vetëm Atij i takon mirësia për dhuratën që na ka dhënë, për vlerësimin që na ka bërë në mes mbarë njerëzve, Atij i kërkojmë të na bëj mirënjohës të kësaj mirësie që na dha, të na hap portat e pendimit, faljes dhe mëshirës.”

Dëshmoj se s'ka të adhuruar tjetër (me të drejtë) veç Allahut, të vetëm e të pashoq, të Lartit, të Shenjtit, Ai që qëndron larg fjalëve të çdo mohuesi dhe gënjeshtari, çdo idhujtari që e barazon Atë me zotat e krijuar, zotat e rremë:

“Allahu nuk ka zgjedhur për Vete ndonjë bir dhe përveç Atij s’ka asnjë zot tjetër, përndryshe çdo zot do të merrte atë që ka krijuar dhe do të ngriheshin njëri mbi tjetrin. Qoftë i lartësuar Ai nga shpifjet e tyre! Ai di të padukshmen dhe atë që shihet. Ai është shumë lart mbi zotat që ia quajnë Atij për shok!” (el-Muminun: 91-92)

“Dëshmoj se Muhamedi, është robi dhe i Dërguari i Zotit, i zgjedhuri i Tij mes krijesave, më i miri mes tyre, besniku i shpalljes së Zotit, ambasadori i Tij në mesin e njerëzve, ai i cili u dërgua me Fenë dhe Ligjin më të mirë, me argumentet më të forta dhe më të qarta, me fakte të pakundërshtueshme, u dërgua për mbarë botët, për njerëzit, xhinët, arabët, joarabët, qytetarët, e fshatarët; për të kanë përgëzuar Profetët e mëparshëm, ai është përmendur për epoka të tëra në mes njerëzve, në qytete dhe fshatra, e në mesin e çdo populli e për ardhjen e këtij Profeti janë dhënë përgëzime që nga koha e Ademit, babait të njerëzimit e deri në kohën e Mesisë, birit të njeriut.”

Jetojmë në një kohë kur penat luftarake të dijetarëve muslimanë i janë futur betejave në çdo cep të globit, për të ftuar njerëzit në fenë e Allahut, për tu mësuar atyre besimin, për tu ndeshur me dallgët e mosbesimit, herezisë dhe hipokrizisë, për të replikuar me propagandën e injorancës arkaike dhe asaj bashkëkohore: nacionalizmin, socializmin, marksizmin, laicizmin, modernizmin...etj, për të ndalur vërshimet e perëndimit, që kërkon ta bëj çdo gjë si veten, për të ndalur devijimet morale e doktrinale dhe të gjitha llojet dhe format e luftës ideologjike. Pikërisht në një kohë të tillë një tjetër telash ka dalë në skenë, e ky është aktrimi më i shëmtuar armiqësor ndaj Islamit dhe muslimanëve, sepse vullshëm dhe me egërsi është futur në fushën e betejës, sepse rezulton të jetë kurth për muslimanët, për t’i mashtruar ata dhe për të dërmuar fenë e tyre, për të penguar njerëzit të shuajnë etjen e tyre duke hyrë në Islam dhe kapur pas tij, për të zhbërë personalitetin dhe krenarinë e muslimanit në arenën e fushëbetjës mes feve, për të nxjerrë nga skena islamikët, për të ndrydhur pararojën e besimtarëve dhe për t’i shpënë ithtarët e kësaj feje drejt braktisjes së plotë të Islamit.

E gjitha kjo zhvillohet sipas ligjit të përplasjes, takimit dhe konfrontimit, tamam siç thotë poeti Ebul Ala el-Marij:

Nga tkurrja e këtij, shtohet ai

Si nata që zgjerohet kur dita shkurtohet.

E mbi të qëndron fjala e Allahut të Lartësuar: **“Ata vazhdimisht do të luftojnë kundër jush, që të mund t’ju kthejnë nga besimi juaj.”** (el-Bekare: 89) si dhe fjala tjetër e Tij: **“Ata dëshirojnë që edhe ju të mos besoni, ashtu siç nuk besojnë vetë dhe të bëheni të njëjtë me ata.”** (en-Nisa:89)

Subjekti për të cilin po flasim është pikërisht propaganda e krishterë dhe çifute që fton seriozisht në: “idenë e përzierjes në mes Islamit dhe fesë së tyre të deformuar e të shfuqizuar”, duke dashur me këtë të mbjellin farat e tyre në thellësi të umetit islam, në çdo shtëpi dhe në çdo cep të kësaj bote, për të futur në një kazan me ta muslimanët, ku të mos ketë më *uela* (miqësi, solidaritet mes muslimanëve) dhe as *bera* (distancim, ndarje me kafirët), ku të mos ketë më ndarje në musliman dhe qafirë dhe as të adhuruar të vërtetë e të kotë. Pikërisht për këtë qëllim kanë nxjerrë në skenë një sërë sloganesh, për të cilat janë duke bërë një publicitet të madh, janë duke zhvilluar konferenca, simpoziume, seminare, janë duke ngritur shoqata dhe grupime, si dhe mjaft zhvillime të tjera që bëjnë pjesë në skenarët e tyre të intrigave, qofshin këta skenarë të dukshëm dhe publik, apo të fshehtë e të padukshëm. Të gjitha këto kanë sjellë në skenë një aktivitet të ethshëm propagandistik, që ka filluar të përhapet ngado të dhe të marrë dhé.

Në të njëjtën kohë, të krishterët janë mobilizuar seriozisht për përhapjen e fesë së tyre, për zgjerimin e territoreve ku ata ndodhen, për thirrjen e njerëzve në besimin e tyre, duke shfrytëzuar për këtë zonat e varfra, nevojën e njerëzve dhe injorancën e tyre, duke u dërguar atyre libra, fletushka dhe materiale propagandistike nëpërmjet mjeteve të komunikacionit.

Në një situatë të tillë pyetje të mëdha ngrenë me forcë vetveten, në një kohë kur shumë muslimanë janë bërë pjesë e kësaj “ideje”-që është ulur mes tyre këmbëkryq:-

- Cili është motivi i të gjithë kësaj?
- Cili është pikësynimi i saj?
- Sa vërtetësi kanë sloganet e saj?
- Çfarë gjykimi jep Islami për të dhe a duhet t’i përgjigjen muslimanët asaj?
- Çfarë gjykimi ka për atë që bëhet pjesë e kësaj propagande, shtron rrugën e saj në mes muslimanëve dhe e përhap atë në vendet e tyre dhe për hir të saj i mundëson perëndimit të përhap mjetet e edukimit të tij?
- Cili është gjykimi për atë që lejon mjetet e judaizmit dhe krishterimit në radhët e muslimanëve?
- Po për ata të cilët kanë shkuar deri atje sa të ideojnë “botimin e Kuranit fisnik, Teuratit dhe Ungjillit” në një libër të vetëm?

- Po për ata që kanë shkuar deri atje sa të ideojnë përzierjen deri në atë pikë sa “të ndërtojnë xhaminë, kishën dhe sinagogën” në një ndërtesë të vetme, në gjirin e universiteteve, aeroporteve dhe vendet publike?¹

Cila pra është përgjigja juaj për të këtë, o dijetarët e Islamit?

Para se të japim përgjigjen...

Padyshim që kjo situatë dhe këto pyetje kërkojnë detyrimisht një përgjigje të definitive, nga të gjithë ata që Allahu u ka dhuruar dije dhe njohuri nga feja e Tij, e kjo padyshim që është pjesë e detyrimit që çdo musliman ka ndaj Zotit të tij, për t’ua bërë të qartë muslimanëve fenë e tyre dhe për tu sqaruar të vërtetën e asaj që komplotohet ndaj besimit të tyre.

Muslimanët duhet të dinë të vërtetën, që të mbrojnë fenë e tyre nga çdo intrigë që rrezikon besimin e tyre dhe ata vetë, rrezikon “Fenë Islame” dhe prek vetë besimin tek Allahu, Libri, i Dërguari i Tij dhe Suneti i Profetit. S’ka dyshim që kjo përballje është një nga betejat më të mëdha që bëhet me qafirët, për të zbythtur kurthet e tyre dhe ligësinë që kanë komplotuar ndaj muslimanëve. E gjitha kjo betejë zhvillohet me argumente dhe fakteve, me shpatë dhe me armë, me zemër dhe me shpirt, e pas të gjitha këtyre kur asgjë nga këto nuk bëhet, s’ka ngelur më në zemër besim as sa një kokërr sinapi. Allahu i Lartësuar thotë: **“Bëhuni robër të ditur të Zotit** (që i zbatojnë porositë e Tij), **sepse ua keni mësuar Librin të tjerëve dhe e mësoni edhe vetë!”** (Ali-Imran: 79)

Unë e pashë të domosdoshme t’i japë përgjigje kësaj pyetje, duke e sqaruar me fakte dhe argumente të qarta dhe duke e renditur atë në tre stacione:

Stacioni i parë:

Përshkrim historik i kësaj ideje, nxjerrja në pah e disa prej ngjarjeve që kanë shoqëruar atë, hapat që ndiqen sot dhe dikur, e gjitha kjo që përgjigja të jetë sa më e plotë dhe çështja të përfytyrohet sa më qartë.

Stacioni i dytë:

Dhënia e përgjigjes në mënyrë të përgjithshme.

Stacioni i tretë:

Dhënia e përgjigjes në mënyrë të detajuar dhe të hollësishme, duke nxjerrë në pah bazat e besimit Islam, që refuzon këtë teori dhe e flak tutje atë.

STACIONI I PARË

Një përshkrim historik i idesë së pajtimit mes feve.

Kjo ide është një shpikje çifute dhe e krishterë, por nga paraqitja dhe sloganet është moderne. Për të punohet në të gjitha nivelet –siç do ta përmendim- për t’i larguar muslimanët nga feja e tyre. Kjo si ide është e vjetër në mesin e çifutëve dhe

¹ Një ide e tillë për çudi është propozuar publikisht edhe në Shqipëri në një artikull në shtypin e shkruar shqiptar në maj të 2011, në kohën kur zhvillohej debati për xhaminë e re të Tiranës dhe muzeun e bashkëjetesës fetare dhe për habinë e të gjithëve nga një musliman! A thua vallë deri në këtë pikë ka mbërritur padituria e muslimanëve?! (sh.p)

të krishterëve, në mesin kompleteve të tyre armiqësore ndaj Islamit dhe muslimanëve. Duke ndjekur etapat e saj historike kam vënë re se ajo ka kaluar nëpër katër të tilla, të cilat janë:

1- Periudha e parë, koha kur jetoi Profeti (alejhi salatu ue selam)

Allahu i Madhëruar na tregon në Librin e Tij se çifutët dhe të krishterët janë në lëvizje të vazhdueshme për të mundësuar që muslimanët të humbin fenë e tyre dhe për t'i shpënë ata në kufr, për t'i ftuar ata në judaizëm dhe krishterim. Allahu i Lartësuar thotë:

“Shumë nga ithtarët e Librit prej zilisë që kanë në vete, dëshirojnë që t’ju kthejnë nga besimi në mosbesim, tani që e vërteta është e qartë për ata. Por ju falini ata dhe lërin, derisa të arrijë urdhri i Allahut. Vërtet, Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë.” (el-Bekare: 109)

dhe thotë:

“Ata thonë: “Askush nuk do të hyjë në Xhenet, përveç hebrenjve ose të krishterëve”. Këto janë dëshirat e tyre boshe! Thuaju (o Muhamed): “Nëse është e vërtetë ajo që thoni, atëherë sillni provën tuaj!” Vërtet, ata që i përulen Allahut dhe bëjnë vepra të mira, do ta kenë shpërblimin te Zoti i tyre, nuk do të frikësohen e as do të pikëllohen.” (el-Bekare: 111-112)

Dhe përsëri Allahu thotë:

“Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thuaju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.” (el-Bekare:135)

Kështu pra do të gjejmë shumë ajete në Librin e Allahut, në të cilat muslimanët lexojnë se duhet të ruhen nga qafirët çifutë dhe të krishterë, dhe të tjerë veç tyre, siç edhe Allahu thotë: **“Mos e përziëni të vërtetën me të pavërtetën, dhe të vërtetën mos e fshihni me vetëdije.”** (el-Bekare:42)

Në Tefsirin e Ibn Xheririt, Tabariut –Allahu e mëshiroftë- në komentin e këtij ajeti përcillet nga Muxhahidi –Allahu e mëshiroftë- se ka thënë: “Mos e përziëni të vërtetën me të pavërtetën” pra Jahudizmin dhe krishterimin me Islamin.”

Në Tefsirin e Ibn Kethirit –Allahu e mëshiroftë- përcillet nga Katade –Allahu e mëshiroftë- se për këtë ajet ka thënë: “Mos e përziëni jahudizmin dhe krishterimin me Islamin, sepse feja e Allahut është Islami, e ndërsa jahudizimi dhe krishterimi janë bidate (risi) që nuk vijnë nga Allahu.”

Ky koment është një nga komentet më madhështore, që tregon për kuptimin e thellë të Librit të Allahut të Madhëruar.

Më pas përpjekja e tyre u venit për një kohë, aq sa kaluan brezat e parë e të nderuar të Islamit.

2- Periudha e dytë, koha pas brezave të parë të nderuar të Islamit

Pas periudhës që përmendëm, përpjekja e tyre rifilloi përsëri, por nën slogane të tjera, me anë të të cilave ata mashtronin njerëzit e paditur, të tilla si: feja e çifutëve,

e krishterëve dhe Islami, janë njëloj si katër shkollat juridike islame (*medhhebet e fikhut*) në mesin e muslimanëve, të gjitha ato të çojnë tek Allahu i Lartësuar.¹

Kështu kanë vepruar dhe veprojnë duke shkaktuar dilema dhe përdorur argumente të dyshimta, duke copëzuar tekstet, për të çuar ujë në mulli të tyre; kështu i tërheqin një pjesë të njerëzve apo peshkojnë një pjesë tjetër, disa edhe me emra dhe tituj të mëdhenj, sa andej e këndejl!

Këtë ide e morën prej tyre më pas propaganduesit e “unitetit të qenies” (*uahdetul uxhud*, panteizëm ose panenteizëm), e “unitetit” (*itihad*, unifikimit me Zotin), e “tretjes” (*hulul*, tretjes në Zot), e të tjerë njerëz që pretendojnë se i përkasin Islamit, në mesin e mohuesve të sufive, në Egjipt, Sham, Persi dhe në tokat joarabe. Kjo ide u përhap edhe në mesin e ekstremistëve shiitë, gjë të cilën ata e trashëguan nga tartarët dhe të tjerë. Kulmi arriti deri aty sa që disa prej këtyre të pafeve e lejonin që të bëheshe çifut apo i krishterë, madje mes tyre do të gjeje të tillë që i jepnin më shumë përparësi fesë së çifutëve dhe krishterëve sesa Islamit. Kjo ide u përhap edhe në mesin e atyre që merreshin më së shumti me filozofi. Pas kësaj ata nxorën teorinë se njeriu më i përkryer –sipas tyre- është “vërtetuesi”, që në fakt është ai që fton në “tretje” (*hulul*, shkrirje e njeriut me Zotin) dhe “unitet” (*itihad*, bashkim e njeriut me Zotin).

Shejhul Islam Ibn Tejmije – Allahu e mëshiroftë- çjerr maskën e këtyre njerëzve, në mjaft raste në librat e tij.²

Kjo propagandë e kufrit u shtyp, falë përpjekjeve të dijetarëve të Islamit dhe luftës që ata i bënë asaj dhe propaganduesve të saj, sepse ajo është kufr dhe dalje nga Islami.

Ibn Tejmije ka pasur momente historike të paharruara, po ashtu edhe dijetarë të tjerë të Islamit, të cilët iu janë përgjigjur këtyre ekstremistëve të tillë si Halaxhi: el-Husejn ibn Mensur persiani, i vrarë si renegat i fesë në vitin 309 h, Ibn Arabiu: Muhamed ibn Ali et-Tai, shembulli më i keq i atyre që besojnë në “unitetin e qenies” (panteizëm, ku krijesat dhe Krijuesi janë një ekzistencë e vetme!) në të cilin ai fton në librin e tij “el-Fusus”, vdekur në 638 h, Ibn Sebiini vdekur në 669 h, et-Tilmisani vdekur në 690 h, Ibn Hudi vdekur në 699 h. si dhe mjaft të tjerë.³

3- Periudha e tretë, gjysma e parë e shekullit të XIV të hixhretit

Për një kohë kjo propagandë heshti dhe mbeti e ngrirë në brendësi të shpirtave të atyre që shfaqeshin si musliman dhe fshihnin kufrin dhe pafesinë e tyre, deri në momentin kur kjo ide tërhoqi vëmendjen e lëvizjes “Sun Jung Mun unitariane” që

¹ Fetava –Ibn Tejmijes- 4/203.

² Ibid 4/203-208, 14/164-167, 28/523, es-Safadije –Ibn Tejmije- 1/98-100, 268, Red ala mentikijin- Ibn Tejmije fq. 282-283.

³ Kujdes! Një fitne e madhe është përhapur sot në mesin e muslimanëve, duke lavdëruar disa të pafë që quhen si muslimanë dhe duke u mburrur me ta, e duke përhapur librat dhe shkrimet e tyre. Një shtytje të madhe në këtë drejtim kanë dhënë orientalistët, të cilët kanë botuar dhe përhapur librat e tyre. Kjo është një shfaqje e rrezikshme, për të cilën duhet të paralajmërojnë ata që u ka dhënë mundësi Allahu ta bëjnë këtë, duke ndalur penat dhe gjuhët e atyre njerëzve që përhapin të tilla materiale. Kjo është detyrim ndaj Allahut dhe Profetit të Tij, për të mbrojtur këtë fe dhe ndjekësit e saj nga ligësia e kësaj fitne.

quhet ndryshe edhe si “Kisha Unitariane”¹, e para saj “Masonizmi”², organizatë kjo që synon dominimin botës dhe përhapjen e pafesisë” nën mbulesën e unitetit të tre feve, ku synon zhdukjen e fanatizmit fetar, sepse –sipas tyre- të gjithë besojnë në Zot, e të gjithë janë besimtarë!

Në rrjetën e kësaj propagande ranë edhe njerëz të tillë si: Xhemaludin ibn Safder Afgani, vdekur në 1314 h. në Turqi, nxënësi i tij shejh Muhamed Abduhu ibn Hasan Turkmani, i vdekur në 1323 h. në Aleksandri.³

Si pasojë e kësaj Muhamed Abduhu bashkë me kreun e kësaj lëvizje në atë kohë Mirza Bakir Iranian, i cili u bë i krishterë dhe më pas u kthyer përsëri në Islam, me Xhemaludin Afganin dhe njerëz të tjerë të mendimit, themeluan në Bejrut shoqatën me emrin “Shoqata e bashkimit dhe afrimit”, synimi i së cilës qe afrimi në mes tre feve. Anëtarë të kësaj shoqate u bënë disa iranianë, anglez dhe çifut. Kjo gjë mund të lexohet me detaje në librin “Historia e profesorit Imam” nga fq. 817-829, e autorit Muhamed Reshid Rida, vdekur në 1354 h.

Një nga kontributet që dha Muhamed Abduhu në këtë drejtim qe edhe letërkëmbimi i tij me disa priftërinj, siç përendet kjo në librin “Vepra e plotë e shehut Muhamed Abduhu” v.2 fq.363-367, përmbledhur nga Muhamed Amareh. Kjo teori ka zënë goxha vend diskutimi ndërmjet mbështetëseve të saj dhe kundërshtarëve, ndërmjet Muhamed Abduhu-t dhe Muhamed Husejn Hejkel, mjekut Hasan el-Hereui, Abdulxheud esh-Sherkai, diskutim ky i zhvilluar në revistën “Politika Javore” që botohej në Egjipt, në numrin e saj 2821 të muajit Sefer 1351 h. e më pas, si dhe në gazetën “El-Hilal” në numrat 484, 485 të vitit 1357 h. dhe 1358, në artikujt me titullin: “A mund të bashkohet Islami me Krishterimin?”, ndërmjet Muhamed Ferid Uexhdit, Muhamed Arafah, Abdullah el-Fishai el-Gazi dhe disa priftërinjve. Shkrimet dhe debatet zhvilloheshin rreth përgjigjes së kësaj pyetje: A mundet të bashkohet në mes Islamit dhe Krishterimit, vetëm nga aspekti shpirtëror apo nga aspekti material?

I krishteri Ibrahim Luka –në këtë diskutim- e shihte të vështirë unifikimin e Islamit dhe Krishterimit, në të dyja këto aspekte, por ai ishte i mendimit se ishte e lehtë bashkimi ndërmjet muslimanëve dhe të krishterëve për interesat e atdheut. Më pas ai shprehet duke thënë:

“Nuk mund të arrihet në bashkim të plotë, vetëm nëse njëra përqafton parimet e tjetrës; ose të besohet në hyjninë e Mesisë, trupëzimin e tij si njeri, vdekjen dhe ringjalljen e tij, dhe kështu të gjithë do të jenë të krishterë, ose të besohet në Mesinë si njeri prej Profetëve, dhe kështu të gjithë do të jenë muslimanë.”

4- Periudha e katërt është koha e sotme

Kjo periudhë shtrihet nga çereku i fundit të shekullit XIV të hixhretit deri në këtë vit që po jetojmë 1416 h. (1995).

¹ El-Meusuatu el-mujesere, 2/669-674. botimi i tretë.

² El-Meusuatu el-mujesere, 449-454, botimi i parë.

³ Shih librin: “Sahuetu er-rexhul el-meridh” (Zgjidimi i njeriut të sëmurë) i Muefak Beni el-Murxhe, fq. 345, po ashtu edhe librin “Xhemaludin Afgani fil mizan” (Xhemaludin Afgani në peshore).

Nën hijen e “Rendit të Ri Botëror” çifutët dhe të krishterët kanë dalë publikisht të ftojnë në bashkime fetare në mes tyre dhe muslimanëve, ose me fjalë të tjera në: “Bashkim në mes Moizizmit, Jesuizmit dhe Muhamedanizmit” në emër të: “Afrimit mes feve”, pastaj në emër të: “Braktisjes së fanatizmit fetar”.

Pastaj në emër të: “Vëllazërisë fetare”, ku me këtë emër u hap në Egjipt edhe një qendër.¹

Pastaj në emër të: “Takimi në mes Feve”, ku me këtë emër në Sinai të Egjiptit është hapur edhe një qendër.²

Në emër të: “Miqësisë mes Islamit dhe Krishterimit”.

Në emër të: “Solidaritetit islamiko -i krishterë kundra komunizmit”.

Më pas është ekspozuar mes njerëzve me slogane të ndryshme si:

- “Bashkimi në mes feve”,
- “Unitetit i feve”,
- “Bashkimi ndërmjet tre feve”,
- “Abrahimizmi”,
- “Feja e Ibrahimit”,
- “Uniteti Abrahamist”,
- “Uniteti i fesë hyjnore”,
- “Besimtarët”,
- “Besimtarët e bashkuar”,
- “Njerëzit e bashkuar”,
- “Fetë botërore”,
- “Bashkëjetesa ndërmjet feve”,
- “Religjiozët”,
- “Universalizmi dhe uniteti i feve”.³

Pas këtyre zhvillimeve doli në skenë një tjetër slogan ai i “Unitetit të Librave Qiellorë”. Më pas ky slogan çoi në idenë e botimit të “Kuranit fisnik, Teuratit dhe Ungjillit” në një libër të vetëm.

Më pas kjo propagandë hyri në zhvillime të mëtejshme praktike adhuruese, kur Papa i Romës ftoi në një lutje të përbashkët përfaqësues të të tre feve: muslimanët,

¹ Shih librin e Muhamed el-Behij: “Vëllazëria fetare dhe Kongregacioni i feve, politikë jo islame” fq. 3 ai në të thotë: “Vëllazëria fetare, është një grupim që e zhvillon aktivitetin e tij të përbashkët në mes muslimanëve dhe të krishterëve në qendrën e përgjithshme të shoqatave rinore muslimane në Kajro...”

² Ibid. Kompleksi i feve: godinë që ndodhet në luginën Raha në Sinait, për kryerjen e tre adhurimeve.”

³ Universalizmi, shkollë bashkëkohore e mendimit që fton në kërkim të së vërtetës së përbashkët, të nxjerrë nga fetë dhe sektet e ndryshme të botës. Në realitet kjo filozofi shkatërron Islamin si Fe.

të krishterët dhe çifutët dhe kjo në provincën e Asisit në Itali. Ky ritual u zhvillua në datën 27/10/1986. Ky aktivitet është përsëritur edhe herë të tjera me emrin “Lutja e Shpirtit të Shenjtë”.¹ Kjo lutje e përbashkët u zhvillua edhe në Japoni në majën e malit Kioto dhe -për fat të keq- në mes tyre kishte prezent përfaqësuesit e disa prej organizatave të njohura islamike.

Ky aktivitet shoqërohet nga forma mjaft joshëse dhe graduale, të cilat bëjnë për vete mjaft njerëz, siç është: përhapja e paqes në botë, siguria dhe lumturia e njerëzimi, vëllazërimi, liria, barazia, mirësia dhe bamirësia.

Këto slogane të bukura u ngjajnë tre sloganeve që përdornin masonët: “vëllazëri, liri, barazi” apo “paqe, mëshirë, humanizëm”, të cilët ftojnë në “spiritualizmin modern”, që synon sjelljen në prezencë të shpirtave, të shpirtit të muslimanit, çifutit, të krishterit, budistit e të tjerë; pjesë kjo e propagandës shkatërrimtare të sionizmit botëror, siç sqarohet kjo mjaft mirë në librin e prof. Muhamed Muhamed Husejn –Allahu e mëshiroftë-: “Spiritualizmi modern, një thirrje shkatërruese/ thirrja e shpirtave dhe lidhja e saj me sionizmin botëror”.

Pasojat e kësaj propagande ndaj Islamit dhe muslimanëve

Si pasojë e këtij aktiviteti të ethshëm në terren janë parë këto pasoja:

- Tejkalimi i pengesës, thyerja e barrierës së krenarisë së muslimanëve nga njëra anë, dhe largimi i antipatisë muslimane ndaj qafirëve, në anën tjetër.
- Papa pas këtij e tutje e paraqet veten si udhëheqës shpirtëror i të gjitha feve, se ai mbart një mision, mesazhin e “paqes botërore” për mbarë njerëzimin.
- Konsiderimi i datës 27/10/1986 nga Papa si festë e çdo feje dhe dita e parë e muajit janar si “Dita e Vëllazërimit”.
- Përpilimi i një himni, të cilin e këndojnë të gjithë, e të cilin e kanë quajtur “Himni i Hyjit të vetëm, Zot dhe At”.
- Si pasojë e këtyre zhvillimeve janë shtuar nëpër botë: organizimi i konferencave që i bëjnë jehonë kësaj ideje, janë themeluar shoqata, grupime që ftojnë në unitetin mes feve,² zhvillojnë seminare, kanë ngritur klube ku organizojnë aktivitete të njëpasnjëshme si p.sh.:

- 1- Më datën 12-15 shkurt të 1987 u zhvillua “Konferenca Abrahamike” në Kordovë, ku morën pjesë një numër i madh çifutësh, të krishterësh dhe njerëz që thonë se i përkasin Islamit, siç ishin ismailitë dhe kadjanitë. Kjo konferencë u zhvillua nën titullin “Konferenca e Dialogut Ndërkombëtar e Bashkimit Abrahamik”. Për këtë qëllim u hap edhe një Institut me emrin: “Instituti i Kordovës për Unitetin në mes Feve në Evropë”, apo “Qendra Kulturore Islame” apo “Qendra e Studimeve Islamike të Kordovës”. Në

¹ Lajmi nuk tregon se cilës kible ata i janë drejtuar bashkë me Papën? Dhe as se ku u është zhvilluar kjo lutje: në xhami –shtëpia e mëshirës- apo në kishë -shtëpia e ndëshkimit- dhe në sinagogë? Kjo është hera e parë ku një kafir bëhet imam për muslimanët!

² Në fakt slogani që përdorin më së shumti sot, për shkak të refuzimit që ndesh termi “unitet mes feve” është “dialogu ndërfeetar”, që nuk është gjë tjetër veçse hipokrizi, për të mos thënë më shumë se kaq. (sh.p).

krye të së cilës qëndronte i krishteri Rozhe Garodi. Pika kryesore rreth të cilës u zhvillua kjo konferencë qe: “Pohimi i të përbashkëtës dhe i takimit ndërmjet ithtarëve të feve.”¹

- 2- Më datën 21 mars 1987 themelohet grupimi botëror i besimtarëve në Zot, me emrin: “Besimtarët e bashkuar”.
- 3- Në verë të po këtij viti, themelohet “Klubi i të rinjve religjioz”.
- 4- Në muajin prill, të po këtij viti, themelohet shoqata me emrin “Njerëzit e bashkuar”.
- 5- Hartimi i statuteve dhe rregulloreve për këto organizata, të cilat përqendrohen në shkrirjen e ndasive ndërmjet Islamit, Jahudizmit dhe Krishterimit, dhe që zhveshin personalitetin islam nga identiteti i tij: “Islami shfuqizon gjithçka para tij” dhe “Kurani shfuqizon të gjitha librat që kanë ardhur para tij dhe qëndron mbi to” Dhe e gjitha kjo bëhet nën petkun e “Unitetit në mes Feve”.
- 6- Kapitali financiar i grupimit “Besimtarët e Bashkuar” shkonte në shumën e 800,000 dollarëve.
- 7- Në rast se kjo organizatë shkrihej, pasuritë e saj i kalonin “Kryqit të Kuq” dhe organizatave kishtare të ndihmave.
- 8- Simbolet që merrte në konsideratë kjo shoqatë qenë këto:
 - Simboli i bamirësisë: Organizata e kryqit të kuq.
 - Simboli i zhvillimit: Darvini.
 - Simboli i barazisë: Karl Marksi.
 - Simboli i paqes botërore për njerëzimin dhe i “vëllazërisë religjioze”: Papa.
- 9- Kjo shoqatë përdor si flamur këto simbole: simboli i OKB-së, simboli i Ylberit,² dhe shkronjën **V**, simboli i fitores dhe gjithashtu emri i anijes (Viktoria) që zbuloi kontinentin amerikan dhe mbarti mesazhin kristian në këtë kontinent.
- 10- Vazhdimësia e organizmit të konferencave të unitetit mes feve në New York, Portugali etj.
- 11- Një nga pasojat e kësaj ideje, është edhe fakti se në këto konferenca dhe takime të zhvilluara në vendet jomyslimane ka pas edhe njerëz që i thonë vetes muslimanë, të cilët kanë marrë pjesë në lutje të përbashkëta –të shtyrë apo me dëshirë çështja e tyre është tek Allahu-. Veç kësaj akoma pa shfaqur qartë në horizont sloganet e kësaj propagande, këto ide mbërritën

¹ Shih librin “Jo Garodit, dhe dokumentit të Seviljes” i autorit Sas Dhalam, dhe librin “Islami dhe fetë” i autorit Muhamed Abdurrahman Iuedh.

² Në kapitullin e nëntë të Librit të Zanafillës thuhet (Allahu u ardhte hakut për këtë mashtrim) se Zoti e bëri ylberin shenjë që e kujtonte Atë që të mos përsëriste shkatërrimin e tokës herë tjetër, siç bëri me popullin e Nuhut, pra një shenjë e marrëveshjes në mes Zotit dhe banorëve të tokës që kur “Ai ta shikonte” ylberin “të kujtohej dhe të mos përsëriste edhe njëherë përmbytjen”! I vraftë Zoti çifutët! Çfarë mashtruesish që janë! Mbi ta rënshin mallkimet e njëpasnjëshme të Allahut deri në Ditën e Kiametit”. shih “Predhat e së Vërtetës” të Muhamed Gazalit fq. 24-25.

edhe në tokat e Islamit e në shtëpinë e tij të kahershme, nga disa që i thonë vetes muslimanë, e që i bënë jehonë kësaj ideje! Mendjet fluturuan pas kësaj teorie dhe në mbrojtje të saj vunë në lëvizje penat e gjuhët, dhe filluan edhe me gojë të propagandojnë këtë ide herë pas here. Konferenca të mëdha ndërkombëtare dhe rajonale filluan të zhvillohen edhe në mesin tonë! Si për shembull: “Konferenca e Sharom Shejkh-it në Egjipt” në Sheval të 1416 h, ku një president i muslimanëve(!!!) e vuri theksin tek e përbashkëta ndërmjet dy konferencave, kësaj dhe konferencës së “Abrahamizmit” që mblodhi në gjirin e saj muslimanë, çifutë, të krishterë dhe komunistë. Më datën 10/10/1416 h. dikush bëri publik se do të botonte një libër që do të mblidhte në një kapak të vetëm: “Kuranin fisnik, Teuratin dhe Ungjillin”.¹

12-Në një prej vendeve muslimane nxorën një vendim zyrtar ku lejohej që fëmijët e muslimanëve të quheshin me emrat e veçantë të çifutëve, e kjo ndodhi menjëherë pasi një i porsalindur musliman u quajt me emrin Rabin.²

Në këtë mënyrë përhapen farat e jahudizmit dhe krishterimit, duke shpërndarë sloganet e tyre në mesin e muslimanëve, duke marrë pjesë në festat dhe gëzimet e tyre, duke i bërë publicitet miqësisë dhe afërsisë me ta, duke imituar dhe shkuar pas gjurmëve të tyre, duke hequr antipatinë për ta dhe duke normalizuar marrëdhëniet me ta.³

Kështu pra kemi një varg të gjatë ngjarjesh bashkëkohore, të cilat si hallkat e zinxhirit tërheqin njëra-tjetrën.

Shkurtimisht kjo është ajo çka kanë shpallur të krishterët dhe çifutët, rreth teorisë së bashkimit mes feve të tyre me fenë islame. E karakterizuar nga këto që përshkruam, padyshim që kjo është një risi e kohës sonë.

Të krishterët dhe çifutët këtë ide janë duke e përhapur në nivel kishash dhe sinagogash, duke e futur në arenën politike dhe në ligjërimin e pushtetarëve, ata janë duke organizuar konferenca dhe simpoziume pafund, janë duke ngritur shoqata, grupime dhe klube, për kristalizimin dhe futjen e saj në një rrjedhë reale praktike, ata janë duke penetruar vjedhurazi në mesin e muslimanëve nën perspektivën e “Rendit të Ri Botëror”⁴ duke synuar me të para së gjithash të

¹ Ky lajm u përhap nga media të ndryshme, mes tyre gazeta “er-Raj” në numrin e saj 9316 e datës 13/10/1416 h.

² Ky lajm u përhap nga mediat dhe gazetat ndërkombëtare, që nga Ramazani i vitit 1416 h.

³ Normalizimi i marrëdhënieve është një term bashkëkohor ndërkombëtar, që do të thotë lidhja e marrëveshjeve dhe kontratave dypalëshe që synon t'i bëjë marrëdhëniet normale duke u mjaftuar me gjendjen e re të dy vendeve. Normalizimi përfshin disa aspekte dhe nuk kufizohet vetëm në drejtimin politik, por përfshin marrëdhëniet ekonomike, diplomatike, tregtare, informative, turistike, kulturore...etj.

⁴ I thuhet “Rendi i Ri Botëror” ose “Rendi Modern Botëror”, slogan ky që u lëshua nga presidenti amerikan Bush (i pari), pas krizës së Gjirit në 1411 h. Nuk ka për këtë ide ndonjë statut të shpallur me nene dhe rregulla, por në realitet ai vepron nëpërmjet forcës vepruese të organizatave ndërkombëtare, si “Konferenca e Unitetit mes Feve”, “Konferenca e Gruas dhe Strehimit”, “Konferenca Ndërkombëtare e Arsimit”. Në thelb nuk është gjë tjetër veçse një rend

përhapin fenë e tyre dhe të shkaktojnë një braktisje të plotë të Islamit nga muslimanët.

Publikimi dhe shpallja e kësaj ideje u bë nëpërmjet gjuhës së të krishterit, i shfaqur si musliman, Rozhe Garodi.¹ Në përgjigje të kësaj ftese u organizua “Konferenca e Abrahamizmit”, e më pas erdhën zhvillimet e tjera që përmenda më sipër.

Këtu nuk duhet të harrojmë iniciativat mjaft aktive të të krishterëve dhe çifutëve që ftojnë në “Dialogun Ndër-Fetar”² dhe ato nën emrin “Shkëmbimi ndërmjet qytetërimeve dhe kulturave” dhe “Ndërtimi i një qytetërimi të vetëm human”, “Ndërtimi i xhamisë, kishës dhe sinagogës në një vend të vetëm”, në veçanti në gjirin e universiteteve dhe aeroporteve.

Një nga metodat e liga, të padala në sipërfaqe, për t’i dhënë rrugë kësaj ideje dhe për të shkatërruar Fenë, ka qenë edhe zhvillimi i studimeve krahasuese ndërmjet tri feve. Pikërisht në të tilla studime, çdokush përpiqet të mos nxjerrë në pah fenë e tij mbi fetë e tjera, duke bërë kështu që të tretet veçantia e fesë islame dhe karakteristikat unike të saj. Kështu shtohen dilemat dhe dorëzohen zemrat e dobëta...

Kam folur edhe më parë rreth rrezikut të këtij projekti në disa materiale të shkruara, por më pas lexova një hyrje të mirë që i bënte kësaj teme, Prof. Muhamed Halife Tunisi, në përktimin e librit “Protokollet e të Urtëve të Zionit” në fq. 78 ku ai thoshte: “... të njëjtën gjë mund të thuash edhe për disiplinën e krahasimit të feve, të cilën çifutët mundohen nëpërmjet studimit ta evoluojnë atë, duke bërë krahasime ndërmjet zhvillimit të disa prej etapave të njëjës me etapat e tjetrës dhe duke i krahasuar ato me të tjerat, në mënyrë që t’i zhveshin ato nga shenjtëria dhe t’i shfaqin Profetët në pamjen e demagogëve mashtrues.”

Kjo është një panoramë e shkurtër rreth kronologjisë së kësaj ideje “Uniteti i feve” dhe përshkallëzimit të saj kohor nëpër periudha të ndryshme, si dhe disa nga pasojat e komplotit që ata thurin ndaj muslimanëve dhe Islamit.

kolonizues oksidental, me një fytyrë të re kundra popujve, qytetërimeve dhe feve të jugut, ku në krye të tyre qëndron umeti islam. Kjo nismë synon imponimin e imitimit dhe varësisë ndaj perëndimit në aspektet e veçanta të qytetërimit të tyre, fesë dhe moralit, si dhe përhapja e pafesisë dhe imoralitetit.

¹ Ky lajm u përhap publikisht bashkë me lajmin se Rozhe Garodi nuk e kishte braktisur krishterimin e tij. Ky njeri filloi të hidhte në treg idetë e tij të reja për Islamin, si p.sh. se namazet e detyruara janë tre dhe jo pesë, se ai ftonte në një besim të ri fetar që përziente në mes Islamit, Krishterimit dhe Komunizmit, si dhe mjaft kufre të tjera të tij, të shpallura këto publikisht në revistën “el-Mexheletu” në vitin 1416 (1995). Kundra tij replikoi shejhu i Ezherit Xhadul-Hak – Allahu e mëshiroftë- pak para se të vdiste, po kështu edhe shejh Abdulaziz ibn Baz (v.1420 h.)- Allahu e mëshiroftë-, Myfti i përgjithshëm i Mbretërisë së Arabisë Saudite, në revistën: “el-Bath el-islami” në numrin 6 të muajit Rebiul Evel të vitit 1417 h. fq.-24-31. Zbulimi i së vërtetës së këtij njeriu, pas kaq vitesh, u jep një mësim të mirë muslimanëve sesi duhet të sigurohen dhe qartësohen para se të marrin frysh, kjo sepse muslimanët e frynë këtë njeri së tepërmi, e bën të famshëm e më pas doli e vërteta e tij, siç e përmendëm. Allahut i kërkojmë ndihmë dhe vetëm tek Ai ankohemi.

² Aktiviteti i fundit që “Konferenca Islami dhe Dialogu Qytetërimor ndërmjet Feve”, i zhvilluar në Kajro në muaji Rebiul Evel 1417h. Në revistën emiratase “Islah” në nr. 351 i datës 1/4/1417h. mund të lexohet një raport i plotë rreth rezultateve dhe të vërtetave të pretenduara, nga disa prej pjesëmarrësve që i thonë vetes muslimanë.

Në fund të përgjigjes së përmbledhur do të përmendim se çfarë synon kjo ide të prekë tek Islami dhe muslimanët.

STACONI I DYTË

Përgjigja në mënyrë të përmbledhur

Ftesa në këtë ide tre dimensionale -nën çfarëdo slogani qoftë ajo- në bashkimin e fesë islame -të Vërtetës Shfuqizuese të të gjitha feve para saj- me fetë që kanë çifutët dhe të krishterët – fe që janë anuluar dhe deformuar- është një nga kurthet më të mëdha me të cilën janë përballuar Islami dhe muslimanët deri më sot. Për vetë faktin se për këtë gjë kanë rëndë dakord mes tyre si çifutët dhe të krishterët, në një fjalë të njëjtë, e që është e përbashkët mes tyre: “urrejtja ndaj Islamit dhe muslimanëve”. Këtë ide ata e kanë ambalazhuar me veshje dhe slogane verbuese e mashtruese, e që të shpien në një fund të tmerrshëm dhe të frikshëm.

Në gjykimin Islam kjo ide është: një predikim bidat, një plan mëkatar, një thirrje që fton në braktisjen e plotë të Islamit, sepse bie ndesh me bazat elementare të besimit, cenon shenjtërinë e Profetëve dhe mesazheve hyjnore, zhvlerëson vërtetësinë e Kuranit dhe shfuqizimin që ai i bën të gjitha Librave që kanë qenë para tij, zhvlerëson shfuqizimin që Islami i bën të gjitha feve që kanë qenë para tij, zhvlerëson Vulën përmyllëse të Profetësisë dhe mesazhit të Muhamedit (alejhi salatu ue salam).

Padyshim që kjo është një ide e refuzuar nga ana e Islamit, e ndaluar kategorikisht, haram, me të gjitha argumentet ligjvënëse në Islam, nga Kurani, Suneti, Ixhmai dhe të gjitha argumentet dhe faktet që ato mbartin.

Për këtë arsye nuk i lejohet muslimanit, që beson në Allahun si Zot, në Islamin si fe dhe në Muhamedin (alejhi salatu ue salam) si Profet, t'i përgjigjet kësaj thirrje, apo të marrë pjesë në konferencat që ajo bën, seminarët, simpoziumet, takimet, shoqatat dhe organizatat që e promovojnë atë, dhe as të bëhet anëtarë i tyre, por duhet detyrimisht të largohet dhe distancohet, të paralajmëroj prej tyre dhe rrezikut që kanë pasojat e kësaj ideje. Të përpiqet për hir të Allahut, duke pritur vetëm prej Tij shpërblimin, duke e luftuar këtë ide, duke i larguar njerëzit prej saj, duke shfaqur refuzimin ndaj saj dhe duke e zbur nga territoret dhe shtëpitë e muslimanëve, duke e shkullur nga ndjenjat e tyre emocionet që u jep disa njerëzve kjo ide dhe duke e shfarosur atë, duke e kthyer andej nga ka ardhur dhe duke e ftohur në shpirtin e atij që e mbart atë.

Një shtet islam e ka si detyrë që të zbatojë ndëshkimin penal të apostazisë (*rideh*) ndaj atyre që e propagandojnë dhe e mbartin atë, pasi të jenë bërë të qarta shkaqet dhe të mos mbeten pengesa frenuese. E gjitha kjo për të ruajtur Fenë Islame dhe për të ndalur mendjelehtët, për t'iu bindur Allahut dhe të Dërguarit të Tij (alejhi salatu ue salam) dhe për të ngritur në këmbë besimin e pastër të Zotit.

Nëse kjo ide ka gjetur pranim në mesin e të krishterëve dhe çifutëve, kjo është më se e kuptueshme, sepse ata nuk bazohen në një fe të zbritur të përjetshme, sepse feja e tyre ose është e pavlerë dhe e falsifikuar, ose një e vërtetë e shfuqizuar me ardhjen e Islamit, ndërsa muslimanët: Jo pasha Allahun! nuk u lejohet atyre në

asnjë moment të bëhen pjesë e kësaj ideje, sepse ata i përkasin Fesë së Zbritur, të Përrjetshme, ku çdo gjë në të është e Vërtetë, e Saktë, e Drejtë dhe Mëshirë.

Çdo muslimanë duhet ta dijë se e vërteta e kësaj propagande është e një natyre filozofike, politike dhe me pikësnyime antifetare.¹ Ajo shfaqet në një rrobë të re, për tu hakmarrë ndaj muslimanëve, ndaj besimit të tyre, tokës, dhe pasurisë së tyre, ajo synon vetë Islamin dhe muslimanët në:

1- Formimin e një periudhe zhurme ndaj Islamit dhe pështjellimi në mesin e muslimanëve, mbushja e tyre me dyshime dhe pasione të ulëta, për t'i bërë ata të jetojnë të hutuar mes dilemave.

2- Ndalimin e përhapjes së Islamit dhe vënien e tij nën kontroll.

3- Shembjen e themeleve të Islamit dhe më pas rrafshimin tërësor të tij, dobësimin e muslimanëve, largimin i besimit nga zemrat e tyre dhe gruposjen përfundimtare të tij.

4- Zgjidhjen e lidhjes islame në mes muslimanëve nëpër botë ngado që ata janë dhe zëvendësimi i saj me alternativën e mallkuar: “Vëllazëria e krishtero –çifute”.

5- Ndaljen e gjuhëve dhe penave islame nga tekfiri (shpallja si qafir) i të krishterëve dhe çifutëve e të tjerëve, që u ka bërë tekfir Allahu dhe i Dërguari i Tij (alejhi salatu ue selam), nëse nuk besojnë në Islamin tonë dhe nuk i braktisin fetë e tjera.

6- Zhvlerësimin e dispozitave të detyruara islame, që muslimanët duhet të zbatojnë karshi qafirëve të krishterë e çifutë dhe të gjithëve atyre që nuk besojnë në këtë Islam.

7- Ndalimin e muslimanëve nga vënia në jetë e kulmit të obligimeve islame: Xhahadi në rrugë të Allahut, ndaj të krishterëve dhe çifutëve dhe luftimi i tyre për hir të Islamit ose vendosja e xhizjes, nëse nuk bëhen muslimanë.

Allahu i Lartësuar thotë:

“Luftojini ata që nuk besojnë në Allahun e as në Ditën e Kiametit, që nuk e marrin për të ndaluar atë që e ka ndaluar Allahu dhe i Dërguari i Tij, dhe ata, midis atyre që u është dhënë Libri, që nuk e pranojnë fenë e vërtetë, derisa të japin xhizjen (taksën) me dorën e tyre, duke qenë të përlulur.” (et-Teube: 29)

Sa e sa frikë dhe tmerr u shkakton armiqve të Allahut, të Dërguarit të Tij dhe besimtarëve, xhahadi, ai u kall datën në zemrat e tyre, e ndërkohë ai qetëson zemrat e besimtarëve. Allahu i Madhëruar thotë: **“Përgatisni kundër tyre kuaj dhe forcë për luftë sa të mundni, që të tmerroni armikun e Allahut dhe armikun tuaj.”** (el-Enfal: 60)

Sa çudi që muslimanët e lënë pas dore këtë përgatitje të detyruar nga Allahu për ta, e kjo duket qartë në qëndrimet e tyre destruktive, duke e vrarë xhihadin dhe gruposur atë, duke e interpretuar atë vetëm si xhihad mbrojtës dhe duke përjashtuar xhihadin që kërkon të përhap Islamin ose të vendosë xhizjen, pa harruar këtu edhe ata që nuk e pranojnë atë, duke e quajtur xhihadin si

¹ Shih librin “el-Iman” të Uthman Abdulkadir es-Safi fq.117.

“terrorizëm”, për t’i larguar njerëzit prej tij. Gjendja ka rritur deri aty sa që muslimanët nuk u vendosin më sot qafirëve taksën e xhizjes! Vendosja e xhizjes ndaj të krishterëve dhe çifutëve, nëse ata nuk e pranojnë Islamin, është krenari për muslimanët dhe ulje për qafirët, pikërisht për këtë qëllimi ka pasur përpjekje nga këta të fundit, që nga shekulli i katër i hixhretit për shfuqizimin e xhizjes dhe heqjen e saj prej tyre. Këtë kërkesë ata e mbështetën në një shkresë të falsifikuar prej tyre në fillim të këtij shekulli. Këtë kërkesë Kalifi i muslimanëve e parashtoi para dijetarëve dhe Imam Tabariu, komentuesi i shquar i Kuranit i vdekur në 310 h. –Allahu e mëshiroftë –e vlerësoi si të falsifikuar dhe të sajuar prej vetë atyre, sepse sipas saj në të ishte shkruar se dëshmitar qe edhe Muavije ibn Ebu Sufjan (radijallahu anhu), ndërkohë që ai e ka pranuar Islamin në vitin e çlirimit të Mekës, pra pas vitit të shtatë, vit kur u mor Hajberi. Në këtë shkresë ata pretendonin se në vitin kur u mor Hajberi nga muslimanët, xhizja u hoq prej tyre, dhe për këtë gjë dëshmonte në këtë shkresë edhe Sad ibn Muadhi (radijallahu anhu), që në fakt kishte vdekur para ngjarjes së Hajberit, kështu pra u vërtetua se shkresa ishte e falsifikuar.

Mirëpo vazhdimisht çifutët e kanë përdorur këtë shkresë dhe gjithmonë dijetarët e vlerësonin atë si të falsifikuar. Kjo ka ndodhur edhe në kohën e Hatib el-Bagdadit – Allahu e mëshiroftë-, që ka vdekur në 463 h. E kanë përdorur edhe në kohën e Ibn Tejmijes –Allahu e mëshiroftë-, që ka vdekur në 728 h, e gjithashtu edhe ai e vlerësoi si të falsifikuar. Kjo shtjellohet gjerë e gjatë në librin “Dispozitat e Dhimive” 1/5-8, të Ibn Kajimit që ka vdekur në 751 h. – Allahu e mëshiroftë.

Të njëjtën gjë kanë bërë edhe të krishterët, të cilët kanë falsifikuar “Kartën e Shën Katerinës” që ndodhet në manastirin e “Tur Sinait”. Me emrin “Sant Katerin” quhet kisha që ndodhet në këtë vend ku është varrosur Katerina, gruaja e njërit prej priftërinjve, e vdekur në shekullin e nëntë. Edhe kjo është një shkresë e sajuar nga të krishterët.

Në revistën “ed-Daretu” në nr. 3 të vitit 1400 h. fq. 124-130 gjendet një studim i rëndësishëm ku tregohen disa prej shkresave të falsifikuara nga çifutët dhe të krishterët, ku një prej tyre është edhe kjo. Autori i saj është AbdulBaki Feseh, Algjeri, nga Universiteti i Konstantinës.

Një fakt tjetër që dëshmon se ky dokument është i falsifikuar është edhe përmendja e dëshmisë së Ebu Hurejrës (radijallahu anhu) në të, ndërkohë që ai ka hyrë në Islam në vitin e shtatë të hixhretit, ndërsa dokumenti në fjalë mban datën e vitit të dytë të hixhretit!

Rreth manastirit të “Tur Sinait” që u quajt në shekullin e nëntë me emrin “Manastiri Sant Katerina” mund të lexosh në “Enciklopedinë e thjeshtuar arabe” 1/830, në “el-Munxhid”¹ zëri: Sina, manastiri i Turit, në “Muxhem el-buldan” zëri: “Manastiri Tur Sina” dhe në “el-Munxhid fil alam” fq. 295.

¹ Këto dy libra janë libra të hartuar nga të krishterët, të cilat i përmenda si referencë dhe argument ndaj tyre, edhe pse ne nuk kemi nevojë për to, pasi dijetarët tanë kanë shkruar mjaftueshëm në këtë drejtim, si në kohët e sotme po ashtu edhe më herët. Falënderimi i takon Allahut për këtë. Shih “Gabimet e el-Munxhidit” të shejh Ibrahim el-Katan – Allahu e mëshiroftë-.

8- Shkatërrimin e bazës së Islamit dhe një nga themelet e tij që është: “el-uela uel bera” dhe “dashurinë dhe urrejtjen për hir të Allahut”-. Kjo teori dinake ka si qëllim heqjen e pengesës së muslimanëve të “të qëndruarit larg” nga qafirët, ndarjen me ta, urrejtjen ndaj tyre, mos pasjen dashuri për ta, mos miqësimin me ta dhe armiqësinë me ta.

9- Formësimin e mendësisë armiqësore ndaj fesë, në trajtën e një rrobe të re që quhet “Uniteti i Feve”, zhveshjen e botës islame nga feja e saj, largimin e ligjit të Kuranit dhe Sunetit nga jeta e njerëzve, sepse vetëm në këtë mënyrë e kanë më të lehtë për ta zhytur atë në pellgun e injorancës së ideologjive të ndryshme, në moralin e ulët, të zhveshur nga çdo rezistencë mbrojtëse, të paaftë për të udhëhequr botën, imitues i çdo gjëje që i vjen nga armiqtë e tij dhe fesë së tij, vetëm kështu mund të arrijnë në qëllimin e tyre të ulët: marrjen e pushtetit të botës pa asnjë rezistencë.

10- Shkatërrimin e zemrës së Islamit, lartësisë, superioritetit dhe veçantisë së tij, transformimin e fesë islame nga një Fe solide, e ruajtur nga deformimet dhe ndryshimet, në nivelin e feve të shfuqizuara e të deformatuara, madje në nivelin e feve pagane.

11- Hapjen e rrugës së misionarizmit të krishterë në mesin e muslimanëve dhe kjo pasi të kenë hequr barrierat doktrinale dhe kenë shuar rezistencën e mundshme, e pasi t’i kenë plogështuar dhe tërhequr muslimanët në një gjendje pasiviteti.

12- Synimi i synimeve: shtrirja e dominimit të kufrit çifut, të krishterë etj. që janë bashkë me ta, mbi mbarë botën dhe në veçanti gllabërimi i botës islame dhe arabe, e në veçanti zemrën e botës islame dhe kryeqendrën e saj “Gadishullin Arabik”¹. Ky është edhe komploti më i madh për të cilin punojnë dhe lëvizin njerëzit e kufrit, në një luftë gjithëpërfshirëse kundra Islamit dhe muslimanëve me të gjitha format e mundshme: ideologjike, kulturore, ekonomike, politike, ngritja e tregjeve të përbashkëta që nuk gjykohen nga ligjet islame, ku Islamit as nuk i dëgjohet zëri, larg çdo etike, morali dhe mirësie, larg fitimit të lejuar dhe pranë haramit, kamatës, amoralitetit, errësimit të ndërgjegjes dhe arsyes, forcimit të çdo ligësie kundra çdo natyre të pastër dhe ligji të drejtë.

“Konferenca për banorët dhe zhvillimin” e mbledhur në Kajro më 29/3/1415 h. dhe “Konferenca Botërore e Gruas” e mbledhur në Pekin në 1416 h. nuk janë gjë tjetër vetëm se parashtrime për vënien në jetë të këtyre synimeve të liga.

Këto janë vetëm disa nga qëllimet që synon kjo ide e ligë, e sprova bëhet edhe më e rëndë kur sheh në mesin e muslimanëve një grusht njerëzish që thonë se i përkasin Islamit, të cilët e mirëpresin këtë “ide” dhe rendin pas saj, pas çdo konference dhe takimi që bëhet në këtë drejtim, ku ngrenë zërin e tyre duke konkurruar me qafirët në këtë ftesë të lig, në këtë plan komplotues, deri atje sa disa që i thonë vetes muslimanë janë shprehur mëkatshëm duke propozuar që të botojnë një libër që të përmbledh në një kapak të vetëm “Kuranin fisnik, Teuratin dhe Ungjillin”.

Ne nuk na ngelet gjë tjetër në të tilla raste veçse të recitojmë fjalën e Allahut:

¹ Për Gadishullin Arab kam shkruar një libër të veçantë me titullin “Veçoritë e Gadishullit Arab dhe si duhet mbrojtur dhe siguruar ai”.

“Ajo ishte veç një sprovë e urdhëruar prej Teje, për të shpënë në humbje atë që Ti do dhe për të udhëzuar atë që Ti dëshiron.” (7:155)

Dihet që sfera e “Interpretimit dhe opinionit të lirë” është mjaft e gjerë dhe mund ta shpjerë njeriun deri të besoj se hallalli është haram dhe harami është hallall,¹ e kjo për gjëra që në origjinë janë të lejuara e si i bëhet për gjëra që nuk janë të lejuara? Padyshim që të tilla opinione apo ixhtihade janë mëkatore, sepse bien ndesh me bazat e domosdoshme të njohura të fesë.

Megjithatë, cilado qoftë arsyeja: nuk lejohet që të mos sqarohet Suneti dhe e vërteta në këtë drejtim, por është detyrim të hidhet poshtë çdo ixhtihad dhe interpretim i gabuar në këtë drejtim, e jo më për opinione të cilat që në themel janë të kota dhe të pavlefshme. Është e detyrueshme që për mbrojtjen e kësaj Feje të sqarohet e vërteta, të ndalen armiqtë te pragu duke i dhënë hakun që i takon Islamit, hak që e kemi detyrim ndaj tij, për shkak të dijes dhe besimit që mbartim.

E gjitha kjo propagandë, me rrënjët, sloganet dhe elementet e saj është një nga sprovat më të rënda me të cilën po përballen sot muslimanët, ajo është një nga teoritë më heretike që synon “Takimin në mes Islamit dhe kufrit, në mes hakut dhe të kotës, në mes udhëzimit dhe humbjes, në mes të mirës dhe të keqes, në mes Sunetit dhe bidatit, në mes bindjes dhe mëkatit”.

Në këtë propagandë mëkatore dhe intrigë të frikshme janë grumbulluar në të: belatë e deformimit, plagjiatura dhe interpretimet e gabuara; por ky umet i mëshiruar, umeti islam, nuk do të pajtohet kurrë në humbje dhe në të do të ketë gjithmonë –falë mirësisë së Allahut- një grup njerëzish ngadhënjyes me të vërtetën, deri sa të vijë Dita e Kiametit, ata janë njerëzit e dijes dhe Kuranit, njerëzit e udhëzimit dhe sqarimit, ata që largojnë nga feja e Zotit deformimet e ekstremistëve, plagjiaturat e mashtruesve dhe interpretimet e të paditurëve.

Kështu pra është detyrë për ne dhe të gjithë muslimanët: të arsimojmë, sqarojmë, këshillojmë, udhëzojmë dhe të ndalim sulmet armiqësore ndaj Islamit. Ai që paralajmëron, në fakt ai përgëzon.

Gjithçka përmenda më sipër, është një përgjigje e përmbledhur që tregon rrezikun e kësaj teorie dhe zbulon synimet e saj të afërme dhe të largëta për shkatërrimin dhe rrënimin e Fesë si dhe marrjen e pushtetit pa rezistencë.

Përmbledhtazi mund të themi se:

“Thirrja që një musliman bën për unifikimin në mes Fesë Islame dhe feve të tjera, fe me të cilat kërkohet të deformohet dhe shfuqizohet feja islame, është: apostazi (*rideh*, tradhti ndaj Islamit) e dukshme dhe kufër i hapur, sepse shpall anulimin e Islamit që në themelet e tij, anulon Ligjin, Doktrinën dhe veprat që ai kërkon. Ky qëndrim është unanim në Islam dhe nuk lejohet që të ketë mospërputhje mendimesh për këtë çështje.”

Kjo është një betejë e re me të cilën ne ndeshemi, me adhuruesit e kryqit dhe me ata që janë më shumë se askush armiqësor me ne. Çështja pra është serioze dhe nuk duhet të merret me shaka.

¹ Shih “Mexhmu el-fetaua” e Ibn Temijes 21:62-65.

Më poshtë do të paraqes argumentet e detajuara, për të provuar këtë gjykim që pohova më sipër, sepse njerëzit janë të etur të dinë argumentet dhe të shohin faktet; për tu bërë e qartë e vërteta për besimtarët.

Do të zhvendosemi pra drejt sqarimit të detajuar, në mënyrë që të mos ngelet asnjë paqartësi për një musliman që lexon Kuranin, për ta shpëtuar atë nga sorollatja nëpër mjegullën e sloganeve mashtruese.

Ne i themi çdo muslimani:

“Këto janë shpalljet e Allahut, të cilat Ne t’i tregojmë ty me tërë të vërtetën. Atëherë, në çfarë fjalësh të tjera do të besojnë ata, nëse mohojnë Allahun dhe shenjat e Tij?!” (45:6)

STACIONI I TRETË

Përgjigjja e detajuar

Kjo përgjigje bëhet e qartë duke treguar bazat dhe parimet e pranuar të besimit, si më poshtë:

Baza e përgjithshme: feja e Profetëve është një, ligjet e tyre janë të ndryshme dhe që të gjitha kanë ardhur nga Allahu i Madhëruar.¹

Një nga besimet bazë në Islam është bindja se: ligji i Zotit dhe besimi në Të unifikohen në “besimin e Monoteizmit, në besimin e Profetësisë, Ringjalljes, në besimin e përgjithshëm tek Allahu, Engjëjt, Librat, Profetët, Dita e Fundit dhe në Caktimin e Tij, i mirë apo i keq qoftë ai.”

Sheriati dhe akideja (Ligji dhe Doktrina) unifikohen në besimin e detyruar që mbart Mesazhi Hyjnor dhe Profetësia, që është: Thirrja e njerëzve në fe, kumti drejtuar atyre, përgëzimi, paralajmërimi, sqarimi i së vërtetës, pasqyrimi i argumenteve, nxjerrja e njerëzve nga errësirat në dritë, ndreqja e shpirtrave, pastrimi i tyre duke i ripërtërirë me njësimin e Zotit, me bindjen ndaj Tij, duke i pastruar nga devijimet dhe duke gjykuar në mes njerëzve me atë që ka zbritur Allahu.

Sheriati dhe akidja bashkohen në besimin se ligjet e Zotit janë të shumta dhe të ndryshme në dispozita, në urdhëresa dhe ndalesa.

Kjo bazë është: “Thelbi i të gjitha Mesazheve të Zotit.”

Detajimi i hollësishëm i kësaj vjen si më poshtë:

Për sa i përket unifikimit të ligjit të Zotit me besimin në Të, në thirrjen e të gjithë Profetëve dhe të Dërguarve mund të themi se: ne besojmë se themeli i besimit është një, dhe me të Allahu dërgoi të gjithë Profetët dhe të Dërguarit e Tij, dhe për këtë arsye predikimi i tyre qe një, rruga e tyre qe një, por ndryshimi qëndron në ligjet e tyre, që degëzoheshin nga ky besim. Këto ligje Allahu i Madhëruar i bëri ndërmjetëse në mes Tij dhe njerëzve, që ata ta njihnin Atë nëpërmjet tyre. Ai i

¹ Një gabim i përhapur është edhe fjala: “fetë qiellore”, në fakt duhet thënë “feja qiellore”: Islami. Shih “Ebatil uel Esmar” 2/551 të dijetarit të madh Mahmud Shakir.

udhëzoi njerëzit në këto ligje, që ata të njihnin se çfarë u bënte atyre dobi dhe çfarë u bënte dëm, çfarë u vlente atyre në këtë botë dhe në tjetrën: që të gjithë Profetët qenë dërguar me fenë e plotë, që është adhurimi i vetëm i Allahut, pa i shoqëruar Atij askënd, ata ftonin njerëzit në njësimin e Zotit dhe që ata të kapeshin pas litarit të Tij të fortë.

Profetët u dërguan që tu mësonin njerëzve rrugën që të çon drejt Zotit.

Profetët u dërguan që tu tregonin njerëzve sesi do të ishte gjendja e tyre pasi të mbërrinin tek Zoti.

Pra predikimi i të gjithë Profetëve unifikohet në këto tri baza:

1. Në thirrjen për tek Allahu i Lartësuar, duke pohuar monoteizmin e Tij, duke aprovuar këtë, duke e adhuruar Atë të vetëm pa i bërë shok Atij, duke braktisur adhurimin e çdo gjëje tjetër veç Tij. Monoteizmi pra është feja e mbarë botës, që nga Ademi deri te shpirti i fundit që do të jetojë prej njerëzve.
2. Në njohjen e rrugës që të shpie tek Allahu i Madhëruar, duke pranuar Profetësinë dhe çfarë vjen prej saj, si p.sh: dispozitat e tilla si namazi, zekati, agjërimi, xhahadi etj, urdhëresa apo ndalesa qofshin ato, dispozita këto që vërtiten rreth pesë normave të përgjegjësive: urdhrit që është vaxhib (obligim) ose mustehab (e pëlqyeshme), ndalesës që është haram (ndalesë e prerë) ose mekruh (ndalesë e pëlqyeshme) dhe asaj çka është mubah (e lejuar). Njerëzit janë urdhëruar gjithashtu që të mbajnë drejtësi, të jepen pas mirësive dhe virtyteve, të kenë frikë Zotin dhe të varin shpresat tek Ai.
3. Në lajmërimin e njerëzve se si do të jetë gjendja e tyre pasi të mbërrijnë tek Allahu, duke pohuar kështu besimin në botën tjetër, vdekjen dhe çfarë vjen më pas në varr, kënaqësinë apo vuajtjen në të, ringjalljen pas vdekjes, Xhenetin dhe Zjarrin, shpërblimin dhe ndëshkimin.

Pikërisht rreth këtyre tri bazave vërtitet krijimi dhe urdhrat e Zotit; lumturia dhe shpëtimi qëndron vetëm në këto themele dhe askund tjetër.

Për këtë që pohuam ka unitet në mes të gjitha Librave të Zotit, kjo është ajo që kanë shpallur të gjithë Profetët dhe të Dërguarit, ky është uniteti më i madh në mes të Dërguarve, mesazheve hyjnore dhe popujve.

Ky është edhe qëllimi i fjalëve të Profetit (alejhi salatu ue selam): “Ne bashkësia e Profetëve jemi vëllezër shemrash, ku nënat (pra ligjet) janë të ndryshme, por feja e tyre është një.” (Buhariu & Muslimi)

Ky është qëllimi edhe në fjalën e Allahut të Madhëruar:

“Ai ka urdhëruar për ju atë Fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti. Allahu zgjedh për këtë fe kë të dojë dhe udhëzon drejt saj këdo që kthehet tek Ai me pendim.” (42: 13)

Këto tre themele universale janë edhe përmbajtja e mbarë sureve mekase të Kuranit fisnik.

Nëse mediton në të fshehtën pse Allahu solli në ekzistencë krijesat, që është adhurimi i Tij, siç Ai thotë: **“Xhindet dhe njerëzit i kam krijuar vetëm që të Më adhurojnë.”** (51:56), e kupton arsyen e domosdoshmërisë së lidhjes në mes Akides dhe Sheriatit (doktrinës dhe ligjit) si dhe vetminë e rrugës që të shpie tek Allahu. Pikërisht për këtë, në suren më të rëndësishme të Kuranit, në suren el-Fatiha Allahu i Madhëruar thotë: **“Udhëzoni në rrugën e drejtë! Në rrugën e atyre që u ke dhuruar mirësi”** dhe pas kësaj Ai tregon se çifutët dhe të krishterët ndodhen jashtë kësaj rruge, duke thënë: **“e jo në të atyre që kanë shkaktuar zemërimin Tënd, as në të atyre që janë të humbur!”**.

Duke kuptuar këtë që thamë kuptohen edhe urtësitë e mëdha të ngjarjeve që kaluar Profetët dhe popujt e tyre, e që Allahu na i ka treguar në Kuranin fisnik për të marrë mësim, për të medituar, për të forcuar zemrat e Profetëve dhe për të vërtetuar saktësinë e Profetësisë dhe të Mesazhit hyjnor që ata sollën, për t'i bërë ato këshillë dhe kujtesë për besimtarët. E njëjta gjë vlen edhe me lajmet e popujve që përgënjeshtruan Profetët dhe fati që ata i ndoqi pas kësaj, për të treguar se ky është ligji i Zotit në tokë, për ata që i kthejnë shpinën Rrugës së Tij.

Feja sipas këtij kuptim është “feja islame” me kuptimin e saj të përgjithshëm, që do të thotë: Dorëzim para Allahut, bindje ndaj Tij, adhurim i Tij i vetëm, distancim nga shirku, besim në fjalët e Profetëve, besim në fillimin e kësaj bote, fundin dhe ringjalljen.

Pikërisht duke qenë se feja nga ky këndvështrim është një në të gjitha predikimet e Profetëve dhe të Dërguarve të Tij, Allahu gjatë gjithë Kuranit e përmend fjalën “sirat” dhe “sebil” (udhë, rrugë) në numrin njëjës.

Kjo fe, “feja islame”, sipas këtij këndvështrimi, pra unitetit të përgjithshëm, unitetit të rrugës dhe udhës së saj, është ajo që përmend Allahu në ajetet e Librit të Tij për Profetët e Tij: Nuhun, Ibrahimin dhe bijtë e tij, Jusufin, Musain, për thirrjen e Profetit Sulejman, për besimin që pasoi mbretëresha e Shebas, për besimin e dishepujve të Isait, për magjistarët e Faraonit që besuan dhe për vetë Faraonin kur ai po mbytej.

Feja islame, nga ky këndvështrim, është feja e të gjithë Profetëve dhe të Dërguarve të Zotit, është ligji i tyre, madje islami i çdo Profeti dhe të Dërguari vjen para se të shfaqeshin popujt që ata ftuan, ky islam është feja tek e cila ata ftohen dhe po kështu edhe ligji që vinte më pas. Allahu i Madhëruar thotë:

“Çdo populli Ne i çuam një të dërguar (që u thoshte): “Adhuroni Allahun dhe shmangni idhujt!” (16:36) dhe përsëri thotë: “Ne nuk kemi nisur asnjë të dërguar para teje, që të mos i kemi shpallur se: “S’ka zot tjetër përveç Meje, andaj më adhuroni (vetëm) Mua!” (21:25)

Shejhul islam Ibn Tejmije në librin e tij “Pasimi i Rrugës së Drejtë” 2/376- 380 thotë:

“Fjala islam do të thotë: dorëzim dhe bindje, do të thotë sinqeritet, si për shembull në fjalën e Allahut kur thotë: **“Dëgjojeni këtë shembull që ka**

sjellë Allahu! Janë dy njerëz: njëri ka shumë bashkëpronarë që e kundërshtojnë njëri-tjetrin, ndërsa tjetri ka vetëm një pronar, të cilit i përkushtohet (selemen)." (39:29) është pra e domosdoshme që Islami të përmbajë dorëzimin vetëm ndaj Allahut dhe ndaj askujt tjetër veç Tij. Kjo është edhe vërtetësia e fjalës "La ilahe ila-Allah". Ai që i dorëzohet Allahut dhe dikujt tjetër, ai është idhujtar, e Allahu nuk e fal idhujtarinë. Ai që nuk i dorëzohet Atij, ai tregohet mendjemadh para adhurimit të Zotit, e Allahu i Madhëruar thotë: **"Zoti juaj ka thënë: "Lutmuni Mua, se do t'ju përgjigjem! Me të vërtetë, ata që tregohen mendjemëdhenj e nuk duan të Më adhurojnë, do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar!"**". (40: 60) Është vërtetuar po ashtu nga Profeti (alejhi salatu ue selam) se ka thënë: "Nuk do të hyjë në Xhenet ai që ka në zemrën e tij edhe një grimcë mendjemadhësi, e nuk do të hyjë në Zjarr ai që ka në zemrën e tij edhe një grimcë besim." Profetit i thanë: O i Dërguari i Allahut! Një njeri dëshiron që ta ketë veshjen e bukur, sandalet e bukura, a hyn kjo tek mendjemadhësia? Dhe ai tha: "Jo. Allahu është i Bukur dhe e do të bukurën. Mendjemadhësia është mos pranimiti i së vërtetës dhe përçmimi i njerëzve." (Muslimi)

Çifutët karakterizohen nga cilësia e mendjemadhësisë, ndërsa të krishterët nga shirku (idhujtaria). Allahu duke përshkruar çifutët thotë: **"Sa herë që ndonjë i dërguar ju sillte atë që nuk ju pëlqente, ju kapardiseshit, prandaj disa i quajtët gënjeshtarë e disa i vratë."** (2:87)

Dhe duke përshkruar të krishterët thotë: **"Në vend të Allahut, ata kanë zgjedhur për zot rabinët dhe murgjit e tyre, si dhe Mesinë, të birin e Merjemes, ndërkohë që janë urdhëruar të adhurojnë vetëm një Zot, përveç të Cilit nuk ka tjetër që meriton të adhurohet. I lartësuar qoftë Ai mbi gjithçka që ia shoqërojnë (në adhurim)."** (9:31)

Pikërisht për këtë arsye në një kontekst që i drejtohet të krishterëve Allahu i Madhëruar thotë: **"Thuaj: "O ithtarët e Librit, ejani të biem në një fjalë të përbashkët mes nesh dhe jush: se do të adhurojmë vetëm Allahun, se nuk do t'i shoqërojmë Atij asgjë (në adhurim) dhe se njëri-tjetrin nuk do ta mbajmë për zot, në vend të Allahut!" Nëse ata nuk pranojnë, atëherë thuaju: "Dëshmoni se ne i jemi nënshtruar Allahut (muslimun)!"** (3:64)

Allahu i Lartësuar në një tjetër ajet që pohon vërtetësinë e Islamit dhe u drejtohet ithtarëve të Librit, thotë: **"Thoni: "Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi"**. E deri në ajetin që thotë: **"A po thoni se Ibrahimit, Ismailit, Is'haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: "A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqbërës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju"**. (2: 136-140)

Duke qenë se origjina e fesë që është islami është një, por llojshmëria qëndron tek ligjet, Profeti (alejhi salatu ue selam) tha: “Ne bashkësia e Profetëve kemi një fe” apo në hadithin tjetër “Profetët janë vëllezër të nënave të ndryshme (pra ligjeve të ndryshme)” apo siç thotë në hadithin tjetër “Unë jam më pranë birit të Merjemes se çdo njeri tjetër, sepse nuk ka në mes meje dhe atij asnjë Profet tjetër.”

Pra feja e tyre është një, dhe kjo fe është adhurimi i vetëm i Allahut dhe pa shok i Tij, por Allahu adhurohet në çdo kohë ashtu siç Ai ka urdhëruar të adhurohet në atë kohë, e kjo është feja islame e asaj kohe.

Ndryshimi në mes ligjeve të Zotit, njëra e shfuqizuar dhe tjetra shfuqizuese, është si larmia e një ligji të vetëm, ashtu siç ka edhe në fenë Islame të tilla ligje, fe kjo me të cilën u dërgua nga Allahu Profeti Muhamed (alejhi salatu ue selam); ajo është një fe e vetme edhe pse p.sh, njëfarë kohe muslimanët ka qenë të detyruar që gjatë namazit të drejtoheshin nga Kudsi (Jerusalemi), për mbi dhjetë muaj pasi emigruan nga Meka në Medine, por pas kësaj u bë detyrim drejtimi nga Qabeja dhe u ndalua kthimi në drejtim të Kudsit.

Feja ngelet po ajo, një e vetme, edhe pse kibla ndryshoi në kohë të ndryshme, e njëjta gjë ka ndodhur edhe me ligjin e Allahut për bijtë e Israelit, për ditën e shtunë, kjo ditë u shfuqizua dhe u ligjëruea dita e premte, pra grumbullimi në ditën e shtunë në atë kohë ishte e detyruar, më pas u bë i detyruar grumbullimi ditën e premte dhe u ndalua grumbullimi në ditën e shtunë. Ai që nuk i bindej ligjit të Musait, para se ai të shfuqizohej, ai nuk ishte musliman, dhe ai që nuk i bindet ligjit të Muhamedit (alejhi salatu ue selam) pas shfuqizimit të të tjerave, ai nuk është musliman. Allahu kurrë, asnjë Profet nuk i ka ligjërue që të adhurohet dikush tjetër veç Allahut, Ai thotë: **“Ai ka urdhëruar për ju atë fe, të cilën ta zbuloi ty (o Muhamed) dhe që pati urdhëruar për Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, duke thënë: “Qëndroni në fenë e drejtë dhe mos u përçani në të!” Por për idhujtarët është e rëndë ajo, në të cilën po i fton ti.”** (42:13)

I urdhëroi Profetët pra, që t'i përmbaheshin fesë së drejtë dhe të mos përçaheshin në të.

Allahu i Lartësuar thotë: **“O të dërguar! Hani nga të lejuarat dhe bëni vepra të mira! Vërtet, Unë e di mirë çfarë bëni ju! Vërtet, kjo feja juaj është një fe e vetme, ndërsa Unë jam Zoti juaj, andaj frikësohuni prej Meje!”** (23:51-52)

Dhe thotë: **“Drejtohu me përkushtim në fenë e pastër monoteiste, natyrën fillestare, në të cilën Allahu i ka krijuar njerëzit. S'ka ndryshim të krijimit të Allahut. Kjo është feja e drejtë, por shumica e njerëzve nuk e dinë. Drejtojuni Atij me pendesë, frikësojuni Atij dhe falni namazin e mos u bëni si ata, që i shoqërojnë Atij diçka tjetër (në adhurim), si ata, që fenë e vet e kanë përçarë dhe janë ndarë në grupe, e ku çdo grup është i kënaqur me atë që ka.”** (30: 30-32)

Idhujtarët janë të përçarë ndërsa besimtarët e sinqertë në një Zot janë të bashkuar, ndaj dhe Allahu i Lartësuar thotë: **“Sikur të kishte dashur Zoti yt, të gjithë njerëzit do t'i bashkonte në një bashkësi të vetme, por**

ata vazhdojnë të jenë të përçarë, përveç atyre, që i ka mëshiruar Zoti yt. Për këtë qëllim Ai i krijoi ata.” (11: 118- 119) Njerëzit që përfshin mëshira e Zotit janë ata që pajtojnë në mes tyre, ndërsa idhujtarët janë ata që u përçanë në fenë e tyre dhe u bënë grupe- grupe.”¹

Ibn Tejmije përsëri thotë në “el-Fetaua” 35/364:

“Feja e Profetëve është një, dhe ajo fe është feja islame, që të gjithë ata ishin muslimanë dhe besimtarë, siç e ka sqaruar këtë Allahu në disa vende në Kuran, por ligjet e Allahut ndryshojnë nga njëra-tjetra, ndodh që të ligjërohet diçka në një kohë të caktuar për një urtësi të caktuar, por më pas të ligjërohet diçka tjetër për një tjetër urtësi; kjo ka ndodhur edhe në fillim të Islamit me namazin që falej në drejtim të Kudsit, më pas kjo u shfuqizua dhe njerëzit u urdhëruan të faleshin në drejtim të Qabesë. Pra edhe pse ligji ndryshon feja mbetet po ajo, e njëjta. Kthimi në drejtim të Shamit në atë kohë ishte pjesë e Fesë Islame, po kështu edhe dita e shtunë për Musain ishte pjesë e fesë islame, por më pas kur u shfuqizua, Feja Islame ishte shfuqizuesja dhe ajo e bëri detyrim namazin në drejtim të Qabesë, kështu që ai i cili i qëndron urdhrit të shfuqizuar dhe jo ligjit shfuqizues, ai nuk është në fenë islame dhe as që konsiderohet si ndjekës i ndonjërit prej Profetëve. Ai që ndryshon ligjin e Profetëve dhe shpik një ligj tjetër, ligji i tij është i pavlerë dhe nuk lejohet të ndiqet. Allahu për këtë thotë: **“A kanë ata idhuj, të cilët u kanë caktuar një fe që nuk e ka lejuar Allahu?!”** (42: 21)

Pikërisht për këtë arsye çifutët dhe të krishterët kanë rënë në kufr, sepse ata mbahen pas një ligji të ndryshuar dhe të shfuqizuar. Allahu ua ka bërë detyrim të gjithë njerëzve të besojnë të gjithë Profetët dhe Librat e Tij po ashtu dhe Muhamedin (alejhi salatu ue selam) që është vula e të Dërguarve të Tij. Të gjithë njerëzit e kanë detyrim të pasojnë Ligjin e Fesë që ai solli, pra ajo çka gjendet në Kuran dhe në Sunet. Ajo që thuhet në Kuran dhe Sunet është Ligji që duhet të ndjekin të gjithë njerëzit, e askujt nuk i lejohet të dalë jashtë tij, ky është Ligji për të cilin luftojnë edhe muxhahidinët, është pikërisht Kurani dhe Suneti. Shpatat e muslimanëve kanë mbrojtur dhe mbështetur pikërisht këtë Ligj, Kuranin dhe Sunetin, siç thotë për këtë Xhabir ibn Abdullahi: “Na ka urdhëruar i Dërguari i Allahut (alejhi salatu ue selam) që të godasim me këtë – pra me shpatë- atë që del jashtë kësaj – pra Kuranit-.” Allahu i Lartësuar thotë: **“Ne i çuam të dërguarit Tanë me prova të qarta dhe bashkë me ta zbritëm Librat (e shenjtë) dhe peshoren (e drejtësisë): që njerëzit të veprojnë drejt. Ne e zbritëm hekurin, në të cilin ka (material për) luftë të fuqishme dhe dobi (të tjera) për njerëzit, me qëllim që Allahu të njohë ata që e ndihmojnë Atë dhe të dërguarit e Tij, pa e parë Atë. Me të vërtetë, Allahu është i Fortë dhe i Plotfuqishëm.”** (57:25)

Këtu pra Allahu sqaron se e ka zbritur Librin, drejtësinë dhe sesi njihet drejtësia dhe që njerëzit të veprojnë me drejtësi zbriti edhe hekurin. Ai që del jashtë Librit dhe Drejtësisë luftohet me hekur. Libri dhe Drejtësia janë

¹ el-Fetaua

dy gjëra të pandashme, Libri është ai që sqaron Ligjin dhe Ligji është Drejtësia dhe Drejtësia është Ligji, e ai që gjykon me drejtësi ka gjykuar me Ligjin, por se shumë prej njerëzve i atribuojnë Ligjit gjëra që në fakt ato nuk i përkasin atij, e këtë e thonë nga padija ose gabimisht, apo edhe qëllimisht e duke shpifur, është pikërisht ky ligj i ndryshuar për të cilin ata meritojnë ndëshkim, ata që e kanë bërë këtë akt, sepse ai nuk është Ligji i zbritur që solli Xhibrili nga Allahu tek Vula e Profetëve. Ligji i zbritur nga Allahu i gjithi është drejtësi, nuk ka padrejtësi në të dhe as injorancë. Allahu i Lartësuar thotë: **“E, nëse i gjykon, gjykoji me drejtësi! Vërtet, Allahu i do të drejtët.”** (5:42) dhe thotë: **“Prandaj gjykoji sipas asaj që të ka shpallur Allahu”** (5:49). Ajo që ka zbritur Allahu është drejtësia dhe drejtësia është ajo që ka ardhur prej Zotit. Allahu i Lartësuar thotë: **“Allahu ju urdhëron që amanetet t’jua ktheni atyre që u përkasin dhe, kur të gjykoni midis njerëzve, të gjykoni drejt.”** (4:58) dhe përsëri Allahu thotë: **“Vërtet, Ne (o Muhamed) ta kemi zbritur Kuranin me të drejtën, në mënyrë që ti të gjykosh ndërmjet njerëzve sipas asaj që të ka shpallur Allahu.”** (4:105) e ajo që i ka shpallur Allahu në Librin e Tij që drejtësia...”

Arsyet pse Allahu i Lartësuar e konsideroi “fenë islame”, në kuptimin e përgjithshëm të saj, se është feja e Ibrahimit (alejhi selam) në ajetin: **“Thuaj: “Allahu thotë të vërtetën, prandaj ndiqeni fenë e pastër të Ibrahimit, i cili nuk ishte idhujtar”** (Al Imran: 95) bëhet për disa arsye:

E para: Për faktin se Ibrahim (alejhi salatu ue selam) për të përmbushur monoteizmin dhe shkatërruar shirkun bëri një përpjekje madhore, gjë për të cilën ai pati ndihmën e Allahut, siç është treguar kjo në Kuran.

E dyta: Allahu i solli Librat dhe Profetët pas Ibrahimit nga pasardhësit e tij, ndaj dhe për këtë atij i thuhet “Babai i Profetëve”, për këtë dhe Allahu thotë në Kuran: **“fenë e babait tuaj, Ibrahimit”** (el-Haxh: 78). Ibrahim (alejhi selam) është babai i tetëmbëdhjetë Profetëve që Allahu përmend në Kuran, pasardhës i tij ishte Ismaili dhe prej tij erdhi edhe Muhamedi (alejhima salatu ue selam), pasardhës i tij ishte edhe Is’haku dhe prej tij erdhën: Jakubi, Jusufi, Ejubi, Dhul Kifli, Musai, Haruni, Iljasi, El-Jesa, Junusi, Daudi dhe Suljemani, Zekerija, Jahja dhe Isai (alejhim selam).

E treta: Për të zhvlerësuar pretendimet e çifutëve dhe të krishterëve se ata ndiqnin fenë e Ibrahimit (aleji selam), e Allahu për këtë i përgënjeshton duke thënë:

“A po thoni se Ibrahim, Ismaili, Is’haku, Jakubi dhe Esbatët kanë qenë çifutë (me fe), ose të krishterë? Thuaju: “A e dini më mirë ju apo Allahu? Kush është më keqberës se ai që fsheh të vërtetën e ardhur prej Allahut? Por Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprave që punoni ju”.(El-bekare:140)

Allahu iu përgjigjet argumentit të tyre duke thënë:

“O ithtarët e Librit! Pse polemizoni për Ibrahimin, kur Teurati dhe Ungjilli janë zbritur vetëm pas tij? A nuk kuptoni? Mirë ju polemizoni për gjëra që keni një farë dijenie (për çështje që lidhen me

Musain a.s. dhe Isain a.s.), **por, pse polemizoni për atë, për të cilën s'dini asgjë (për Ibrahimin a.s.)? Allahu e di hollësisht, ndërsa ju nuk dini asgjë për këtë. Ibrahimin nuk ka qenë as hebre, as i krishterë, por ka qenë besimtar i vërtetë (monoteist) i përlulur ndaj Allahut dhe nuk ka qenë nga politeistët.**" (Al Imran: 65-67)

Më pas Allahu sqaron se, njerëzit më të afërm me Ibrahimin janë ata që ndjekin fenë dhe rrugën e tij, Ai thotë: **"Pa dyshim, njerëzit më të afërt me Ibrahimin janë ata që e pasuan atë dhe ky Profet me besimtarët (e tij). Allahu është mbrojtës i besimtarëve."** (Al Imran: 68)

Allahu e bën të qartë sesa larg ka shkuar humbja e ithtarëve të Librit dhe pretendimi i tyre i padrejtë dhe se në çfarë ekstremizmi dhe lajthitje ata kanë rënë, Ai thotë:

"Thuaj: "O ithtarët e Librit! Mos i shkelni kufijtë e së vërtetës në besimin tuaj dhe mos ndiqni dëshirat e një populli, që gaboi më parë, nxori prej udhës së drejtë shumë njerëz dhe vetë u shmang nga udha e drejtë". (el-Maide: 77)

Allahu i Madhëruar e bën të qartë se kjo përpjekje e kotë dhe e rreme që ithtarët e librit bëjnë me muslimanët bëhet për t'i larguar ata nga feja e tyre duke përzier të vërtetën me të pavërtetën, Ai thotë:

"Ata thonë: "Bëhuni hebrej ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!" Thuaju: "Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar". Thoni: "Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi". Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha." (El-bekare: 135-137)

Kështu pra, çdokush që e lexon me vëmendje Librin e Allahut të Lartësuar do të shohë në shumë ajete një mësim të qartë se, ky Kuran nuk zbriti vetëm se si ripërtëritës i fesë së Ibrahimit. Kurani i emërtoi muslimanët si ndjekës të kësaj feje, me atë emër që e urrejnë të krishterët dhe çifutët: "feja e Ibrahimit", ndaj lexo për këtë fjalën e Allahut që thotë:

"Luftoni në rrugën e Allahut, ashtu si duhet luftuar. Ai ju ka zgjedhur dhe nuk ju ka vënë asnjë barrë në fenë tuaj, fenë e babait tuaj, Ibrahimit. Ai ju ka quajtur juve muslimanë qysh më parë (në Shkrimet e Shenjta) dhe në këtë (Kuran), me qëllim që i Dërguari të jetë dëshmitar mbi ju dhe që ju të jeni dëshmitarë mbi njerëzit e tjerë." (el-Haxh:78)

Si përfundim mund të themi se, fjala "el-Islam" ka dy kuptime, një kuptim të përgjithshëm: këtu futet islami i çdo populli që ka ndjekur një Profet të caktuar të

Allahut, atë që u dërgua tek ata; pra ata ishin muslimanë, larg shirkut, në fenë e Ibrahimit dhe adhures vetëm të Allahut dhe ndjekës të sheriatit të Profetit që Allahu dërgoi tek ta. Kështu që ndjekësit e Teuratit, para se ai të shfuqizohej dhe ndryshohej, ishin muslimanë larg shirkut dhe në fenë e Ibrahimit, pra ata ishin në fenë islame. Kur Allahu dërgoi Isain (alejhi salatu ue selam), ai që i besoi Isait dhe ndoqi atë që ai solli ndërkohë që më parë besonte në Teurat, ai ishte musliman larg shirkut dhe në fenë e Ibrahimit, ndërsa ai që e përgënjeshtroi Isain, ai ishte qafir dhe nuk ka të bëjë me islamin. Kur Allahu dërgoi Muhamedin (aleji salatu ue selam), që ishte vula e Profetëve dhe po kështu edhe misioni i tij ishte vula e të gjitha mesazheve hyjnore dhe për mbarë banorët e tokës, për të krishterët dhe çifutët u bë detyrim, por edhe për të tjerët, që të ndiqnin Ligjin e këtij Profeti dhe gjithçka që ai solli nga Allahu dhe askë tjetër. Ndaj ai që nuk e ndjek Muhamedin (alejhi salatu ue selam) ai është qafir, s'ka të bëjë me islamin dhe as nuk konsiderohet si hanif (larg shirkut) dhe as nuk i përket fesë së Ibrahimit dhe atij nuk i bën dobi kapja e tij pas jahudizmit apo krishterimit, dhe Allahu s'ka për të pranuar prej tij atë që ai beson. Pra pas dërgimit të Muhamedit (aleji salatu ue selam) emri "islam" kur ai shqiptohet i papërcaktuar nuk është vetëm se ndjekja e këtij Profeti, derisa të ketë jetë kjo botë. Këtë emër –Islam- e meritojnë sot vetëm ata që e ndjekin Muhamedin (alejhi salatu ue selam) dhe askush tjetër veç tyre. Ky është edhe kuptimi i veçantë i islamit, i cili nuk lejohet të përdoret për të quajtur ndonjë fe tjetër me të, e jo më kjo për fe që nuk hynë fare në rrethin e feve të shfuqizuara dhe të deformuara.

Nëse ithtarët e librit u thonë muslimanëve: "bëhuni jahudi ose të krishterë" atëherë Allahu i ka urdhëruar muslimanët që tu thonë atyre: "Jo, por ne jemi në fenë e Ibrahimit hanif, dhe askush nuk mund të quhet sot musliman apo në fenë e Ibrahimit dhe as se ai është prej robërve hanif të Allahut, vetëm nëse ai ndjek atë që Allahu e dërgoi me vulën e Profetëve dhe të Dërguarve të Tij, me Muhamedin (aleji salatu ue selam).

Për sa i përket ndryshimit të ligjeve dhe larmisë së tyre, Allahu për këtë thotë: **"Ne për secilin nga ju kemi sjellë një ligj (shiratur) dhe një rrugë të qartë (minaxh)." (el-Maide: 48)**

Gjithashtu Ai thotë: **"Ne kemi caktuar për çdo popull rregulla fetare, sipas të cilave ata shkojnë, prandaj mos lejo kurrresi (o Muhamed) që të diskutojnë me ty për atë çështje. Dhe thirri te Zoti yt! Sigurisht që ti je në rrugë të drejtë."** (el-Haxh: 67)

Ndërsa për Profetin dhe të Dërguarin e Tij Muhamed (aleji salatu ue selam) Allahu thotë: **"Dhe tani, Ne të kemi vendosur ty në rrugën e drejtë (sheriatun) të fesë, andaj ndiqe atë dhe mos shko pas dëshirave të atyre që nuk dinë!" (el-xhathije: 18)**

Më sipër u bë e qartë se kush ishin themelet e përbashkëta të feve, dhe elementët e përbashkët të të gjithë Profetëve dhe të Dërguarve të Allahut në të cilat ata ftuan: tek një fe e vetme, tek një religjion i vetëm: në adhurimin e Allahut, të vetëm e të pashoq, në pranimin e statusit të Profetit, në besimin në botën tjetër dhe se burimi i vetëm i ligjit vjen nga Allahu i Madhëruar. Kjo gjë as ndryshon dhe as tjetërsohet

dhe nuk e prek atë shfuqizimi, ajo mbetet solide dhe e pashfuqizuar, nuk pranon ixhtihad dhe as përjashtim.

Ndërsa ligjet janë të ndryshme e të larmishme, ato i prek shfuqizimi. Ligji i një Profeti ndryshon nga një ligji i një Profeti tjetër, në tërësinë e tij ose në disa pjesë të tij si p.sh:

Kemi dispozita të adhurimit në shariatit e një Profeti të cilat marrin fund me përfundimin e shariatit të tij, kur vjen një Profet tjetër, që e shfuqizon atë.

Ka dispozita të cilat ndryshojnë në disa detaje të tyre, në kohë të ndryshme, ndryshojnë në formën ose masën e tyre, ose kalojnë nga ashpërsia në zbutje ose e kundërta.

Ka dispozita që gjenden në shariatit e ri që vjen dhe që nuk kanë qenë në atë që ishte më parë ose anasjelltas.

Kështu pra ndryshojnë ligjet, në dispozitat e tyre që kanë të bëjnë me veprimet dhe fjalët, qofshin këto urdhëresa apo ndalesa, sipas dijes së kahershme të Allahut dhe urtësisë së Tij në vendosjen e ligjeve dhe urdhëresave, në përshtatje me situatën e çdo populli, kohën kur ata jetuan, natyrën e tyre, të fortë apo të dobët dhe në bazë të asaj nëse një ligj do të ishte i përjetshëm apo do të ndryshonte dhe shfuqizohej.

Në këtë mënyrë gati përfshihen të gjithë kapitujt e ligjit të Zotit, në çështjet e adhurimit, transaksioneve, martesës, divorcit, krimeve, betimeve, zotimeve, drejtësisë etj. ku të gjitha këto degëzime i referohen unitetit të fesë dhe religjionit.

Ndaj dhe për këtë Sheriati Islam, që është Ligji i fundit, dallon nga të gjitha ligjet në shumicën e dispozitave trupore dhe gojore, në urdhëresa dhe ndalesa, sepse karakteristika e tij është përhershmeria dhe përjetësia, sepse ai është Sheriati i fundit që zbriti nga Allahu dhe shfuqizoi të gjitha ligjet që kishin Profetët e mëparshëm.

Tani do të hidhemi në shpjegimin sesi përmbushet feja që bashkon besimin në Allah, Librat dhe të Dërguarit e Tij dhe do të sqarojmë se si të krishterët dhe çifutët e kanë shkatërruar këtë themel doktrinal të përgjithshëm, sesi ata e kanë mohuar atë dhe se ku qëndron kundërshtimi i tyre në këto tre shtyllave themelore të fesë:

Besimi në Allahun e Lartësuar

Origjina e bijve të Ademit është “monoteizmi”, që është edhe qëllimi për të cilin ata edhe janë krijuar e janë urdhëruar nga Profetët e tyre **“O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij!”** (el-Araf: 59)

Njerëzit dikur i kanë qëndruar kësaj origjine, që të gjithë ishin në islam dhe në monoteizëm, të sinqertë ndaj Allahut, në natyrën fillestare që kishte krijuar Zoti, të udhëzuar dhe të qëndrueshëm në rrugën e drejtë: një fe e vetme, një i Adhuruar i Vetëm një bashkësi e vetme. Kjo gjendje ka vazhduar që nga koha e atit tonë të përbashkët, babait të njerëzimit Ademit (alejhi selam) deri pak para kohës së Nuhut (alejhi selam), të gjithë ata ishin në rrugë të drejtë, në ligjin e vërtetë, sepse ata ndiqnin rrugën e Profetit.

Por, shirku i parë që u shfaq në mesin e popullit të Nuhut erdhi për shkak të madhërimit të varreve, për shkak të intrigave të shejtanit, i cili i bëri që ata të braktisin ndjekjen e Profetëve dhe urdhëresave të tyre, e që kishin të bënë me monoteizmin dhe fenë dhe kështu ranë në shirk për shkak të madhërimit që u bënë të vdekurve. Kjo i ndau ata në: monoteistë dhe idhujtarë. Në këtë mënyrë shejtani futi në zemrat e tyre mosmarrëveshjet duke i shtyrë ata të braktisin ndjekjen e Profetëve dhe komplotoi kundra tyre duke i bërë të madhërojnë të vdekurit e tyre, aq sa varret e tyre i bënë vendqëndrimi, më pas i shtyu tu gdhendin atyre statuja e më pas i shtyu drejt adhurimit të tyre. Kështu pra u gjendën idhujtarët e parë në mesin e popullit të Nuhut ku shirku i tyre që “madhërimi i të vdekurve”, idhujtaria tokësore me të cilin për herë të parë iu bë shirk Zotit në këtë botë, e Nuhu (alejhi selam) ishte i Dërguari i parë që Allahu dërgoi tek idhujtarët.

Duke komentuar ajetin **“dhe thanë: ‘Mos i lini kursesi zotat tuaj! Mos e lini kursesi as Veddin, as Suvain, as Jeguthin, as Jaukën, as Nesrin!’”** (Nuh: 23) disa prej selefëve kanë thënë:

“Këto janë emrat e disa njerëzve të mire që jetonin mes tyre, kur ata vdiqën filluan të qëndronin te varret e tyre më pas u bënë atyre statuja e më pas i adhuruan. Kjo është hera e parë kur u adhuruan statujat e më pas këto statuja shkuan tek arabët...”

Këta ishin ata që shpikën shirkun dhe shpikën adhurimin e statujave, një risi kjo që u erdhi nga vetja e tyre për shkak të iluzioneve që ata kishin në mendje e që ua zbukuroi shejtani, me krahasime të kota dhe filozofi të shtrembëta.

Imam Buhariu në “Sahih-un” e tij na përcjell nga Ibn Abasi se:

“Këto ishin emrat e disa njerëzve të mirë në mesin e popullit të Nuhut, kur ata vdiqën shejtani frymëzoi fisin e tyre që të vendosnin në vendin ku ata tuboheshin statuja dhe t’i emërtonin ata me emrat e këtyre njerëzve dhe kështu bënë, por askush nuk i adhuroi derisa edhe këta vdiqën, e bashkë me ta u harrua edhe dija për ta e më pas u adhuruan.”

Pasi njerëzit filluan të adhurojnë statujat dhe sharlatanët, e u zhytën në humbje dhe në kufër, Allahu e dërgoi mëshirën e Tij për njerëzit, të Dërguarin e parë për banorët e tokës, Nuhun (alejhi selam), i cili ishte i biri i Lamekut, i biri Metushlekh, i biri Akhnuh –Profeti Idris (alejhi selam)- i biri Jerd, i biri Mehlaibel, i biri Kajnen, i biri Anush, i biri Shith –Profeti i Allahut- i biri Ademit, babai i njerëzimit (alejhi selam). Ndërmjet Ademit dhe Nuhut kishte dhjetë breza, që të gjithë në fenë islame, siç e përmend Ibn Abasi i cituar nga Buhariu në librin e tij.

Nuhu qëndroi për nëntëqind e pesëdhjetë vjet në mes popullit të tij, duke i ftuar ata në adhurimin e Allahut, të vetëm e të pashoq dhe duke i ndaluar nga adhurimi i çdo gjëje tjetër veç Tij. Por, pasi Allahu e dinte se nuk do të kishte më njerëz që do t’i besonin fjalëve të Nuhut, përveç atyre që besuan, Allahu i shkatërroi ata duke i mbytur, duke iu përgjigjur kështu edhe lutjes që Nuhu bëri për këtë gjë. Pas Nuhut erdhën të Dërguar të tjerë njëri pas tjetrit, e Allahu prej tyre ka përmendur: Hudin (alejhi selam) i biri Shalikh, i biri Arfekhshedh, i biri Samit, i biri Nuhut (alejhi selam). Hudi është edhe Profeti i parë i sojit arab. Allahu e dërgoi Hudin në Ahkaf, në Hadrumeut tek populli i Adit të parë. Populli i Adit ishin të parët që

adhuruan statujat pas përmytjes, siç na e tregon Allahu këtë në suren el-Araf (65-72), Hud (50-60), el-Muminun (31-41), esh-Shuara (123-140), Sexhde (15-16), el-Ahkaf (21-25) si dhe në mjaft sure të tjera të Kuranit. Më pas Allahu dërgoi Profetin Salih (alejhi selam) i biri Ubejd, i biri Masih, i biri Ubed, i biri Hadir, i biri Themudit, i biri Ahthirit, i biri Iremi, i biri Samit, i biri Nuhut. Ky ishte edhe Profeti i dytë nga soji arab, që u dërgua te populli i tij Themudi, pas dërgimit të Hudit tek Adi. Allahu na ka treguar në Kuran rreth tyre dhe Profetëve të tyre, rreth ngjarjes së devesë dhe kokëfortësisë së njerëzve për të adhuruar idhujt në disa sure të Kuranit, në ato që përmendëm, në suren el-Hixhr etj.

Shirku që u përhap në popullin e Ibrahimit ishte shirku i adhurimit të yjeve, shirk i një modeli të ri ky. Feja e Sabetanëve të Haranit, adhuresit e planetëve, të diellit e të hënës, bashkë me shirkun e adhuresve të statujave të Babilonisë, kishin mbushur botën e atëhershme, që sundohej nga nemrudët dhe faraonët. Shirku i yjeve është lloji i dytë i shirkut që u shfaq në botë, “shirku qiellor” pas shirkut tokësor të adhurimit të varreve nga populli i Nuhut.

Të gjithë njerëzit që jetonin atëherë në këtë tokë ishin jobesimtarë, përveç mikut të Allahut, Ibrahimit (alejhi selam), Sarës bashkëshortes së tij dhe djalit të vëllait të Ibrahimit, Lutit (alejhi selam). Allahu e dërgoi Ibrahimin si Profet, si Imam të monoteistëve, baba të Profetëve, themeli i fesë monoteiste, fjala e përjetshme e monoteizmit. Ibrahim i miku i Allahut ishte nga Babilonia, ai ishte i biri Azerit – ose ndryshe Tarikh- i biri Nahurit, i biri Sarugit, i biri Rauvit, i biri Faligut, i biri Airit, i biri Shalikh, i biri Arfekhashdh, i biri Samit, i biri Nuhut (alejhi selam).

Ibrahimi -miku i Allahut- ishte ai njeri me të cilin Allahu i vuri dermën këtyre ligësive dhe luftoi këto lajthitje, Ai i dhuroi atij udhëzimin që në moshë të vogël, e dërgoi atë si Profet dhe bëri atë mik të Tijin kur u plak. Allahu na ka treguar historinë e Ibrahimit me të atin dhe popullin e tij në disa sure të Kuranit. Në suren Ibrahim na tregohet sesi ai kundërshton adhurimin e idhujve, sesi i përçmon ato dhe sesi i thyen ato. Allahu na tregon sesi Ibrahim debaton me mbretin e Babelit, Nemrudi i biri Kenanit, sesi ai e mundi atë në debat, derisa Allahu e vrau Nemrudin me anë të mushkonjës. Ibrahim (alejhi selam) emigroi drejt tokës së Shamit, më pas drejt tokave të Egjiptit. Ai pati dy djem të bekuar, të dy Profetë fisnik: Ismailin, bir i Haxheres egjiptiane dhe Ishakun, biri i Sarës, vajza e axhës së tij. Më pas kur në mes Sarës dhe Haxheres nisi xhelozia e grave, Ibrahim u largua me të dhe djalin e saj Ismailin drejt Mekës. Atje ndodhi ajo që dihet, buroi zemzemi, u ndërta Qabeja si dhe të tjera ngjarje...

Luti ibn Harun ibn Tarikh u dërgua si Profet nga Allahu në të njëjtën kohë me axhën e tij Ibrahimin ibn Tarikh –Azer- e me të ndodhën ngjarjet që dihen me popullin e tij në tokën e Sodomës në Sham, në afërsi të Jordanisë së sotme, ngjarje kjo që e ka treguar Zoti në Librin e Tij. Luti i ftoi ata njerëz në adhurimin e Allahut, braktisjen e idhujve dhe nga vesi i shëmtuar që ata shpikën. Por duke qenë se nuk u bindën, Allahu i shkatërroi ata dhe e shpëtoi Lutin dhe familjen e tij, përveç gruas që mbeti me të humburit. Më pas Allahu dërgoi Profetin e Tij Shuajbin (alejhi selam), hatibi i Profetëve, në Medjen, banorët e Ejkës – pemë kjo që ata e adhuronin-. Në origjinë këta ishin popuj arab që jetonin në Medjen në skajet e Shamit. Shuajbi është i biri Mekil, i biri Beshxhin, i biri Medjenit i biri Ibrahimit. Por, ka edhe mendime të tjera për prejardhjen e tij. Historia e tij në

Kuranin e Madhërisëm përsëritet në disa sure. Kështu pra Profetët, pasardhës të Ibrahimit pasuan njeri-tjetrin, bij të dy djemve të tij të nderuar: kurbani i Zotit, Ismaili, babai i arabëve dhe Ishaku (alejhima selam). Ismailin Allahu e dërgoi tek fisi Xhurhum dhe Amalikët dhe jemenasit, si dhe të tjera fise në ato zona të Hixhazit, Jemenit dhe Gadishullit Arabik. Vula e Profetëve, Muhamedi (alejhi salatu ue selam) erdhi prej pasardhësve të tij.

Ishakun Allahu e dërgoi si Profet në Sham, Haran dhe rrethinat përçark. Pasardhës i tij qe Esau, e prej pasardhësve të tij erdhi Profeti i Zotit Ejubi (alejhi selam). Prej pasardhësve të Ishakut ishte edhe Dhul Kifli. Ibn Kethiri ka thënë: “Disa kanë pretenduar se ai ishte biri i Ejubit”, më pas Ibn Kethiri tregon se ai ishte Profet. Ejubi dhe Dhul Kifli u dërguan tek banorët e Damaskut në Sham.

Prej pasardhësve të Ishakut ishte dhe djali i tij, Profeti i Zotit, Jakubi (alejhi selam) ai u quajt edhe Israil dhe nga ai e marrin emrin edhe bijtë e Israilit. Profetë në mesin e bijve të Israilit ishin më pas Jusufi, Musai, Haruni, Iljasi, Eljesa, Junusi, Daudi, Sulejmani, Zekerija, Jahja dhe Isai –paqja qoftë mbi ta. Profetët i bijve të Israilit pasun njeri-tjetrin deri sa i fundit i tyre qe Mesihu, Isai i biri Merjemes (alejhi selam).

Pas mungesës së Profetëve dhe të Dërguarve të Zotit njerëzit ranë përsëri në shirk, në të dyja llojet e tij: adhurimi i varreve dhe yjeve, idhujtari kjo që u përhap nëpër tokë.

Arabët e gadishullit arabik kishin trashëguar fenë e Ibrahimit, por Amr ibn Luhaj el-Khuzai në udhëtimin e tij fatkeq drejt Shamit vuri re në Belka se, banorët e atij vendi kishin disa idhuj të cilëve u kërkon ndihmë dhe mbrojtje dhe kështu ai mori disa të tillë drejt Mekës, në kohën kur pikërisht fisi i tij Khuzaa kishte nën kontroll Mekën, para se atë ta merrnin Kurejshët, dhe Amri ishte kreu i Khuzaas. Ishte pra ky njeriu i parë që ndryshoi fenë e Ismailit dhe devijoi nga religjioni e Ibrahimit. Ai vendosi idhujt në Qabe dhe rregullat absurde të deveve (saibe, behire, uesile, hamî), prej këtij vendi i morën edhe arabët idhujt. Më i vjetri i këtyre idhujve qe Menata, ajo ndodhej pranë bregdetit në Kudejd, vend në mes Mekës dhe Medinës. Më pas erdhi Lata, në Taif. Ajo ishte një copë shkëmb kuadrat ku përgatitej ushqimi i *seuikut*, pas sa vjen Uza, që ndodhej në luginën e palmave, afër lagjes Sheraia, për atë që del nga Meka në drejtim të lindjes. Më pas idhujt u shtuan shumë në gadishullin arab, ku çdo fis kishte nga një idhull, pemë apo gurë, palmë etj. Numri i tyre qe aq i madh sa vetëm rreth Qabesë numri i tyre arriti në 360 idhuj, madje çdo shtëpi kishte idhullin e tij në të. Kur tek arabët ishte kështu mos pyet më seç bëhej me idhujt dhe adhurimin e zjarrit dhe yjeve te persët, mexhusët, te sabiat dhe popujt e tjerë. Disa prej tyre adhuronin ujin, disa kafshët, e disa adhuronin engjëjt. Disa thoshin se kishte dy krijues, këta ishin dualistët mexhus, e këta ishin idhujtar më të këqij se idhujtarët arab. Këta madhëronin dritën, zjarrin, ujin dhe dheun. Të tillë ishin edhe popuj të tjerë, si sabiat, natyralistët, ateistët dhe filozofët. Më gjatë dhe me shkoqur hollësitë për këto besime dhe idhujt e tyre mund të lexohet në librin e Ibn Kajimit “Igathetul el-lehfan” (2/203-320)

Dërgimi i vulës së Profetëve dhe të Dërguarve, Muhamedit (alejhi salatu ue selam)

Duke qenë se njerëzit në këtë botë ishin zhytur në shirk dhe idhujtari, Allahu dërgoi si Profet të Dërguarin e fundit, Vulën e të gjithë Profetëve, ardhjen e të cilit e kishte paralajmëruar edhe Mesihu dhe Profetë të tjerë para tij.

Muhamedi (alejhi salatu ue salam) ftoi në fenë e Ibrahimit dhe fenë e mbarë Profetëve që erdhën para dhe pas tij, ai ftoi në “monoteizmin e kulluar”, në braktisjen e shirkut tokësor dhe atij qiellor, duke ia mbyllur rrugën të dyve. Për këtë ai ndaloi që varret të kthehen në xhami (vend falje), ndaloi faljen në drejtim të varrezave dhe mbi varreza, ndaloi dhe lartësimin e tyre. Këto masa parandaluese u vunë për t’i prerë rrugën shirkut tokësor që madhëron të vdekurit, e trashëguar kjo nga populli i Nuhut (alejhi salam). Profeti ndaloi faljen e namazit në momentin kur lind dielli dhe kur ai perëndon, për të parandaluar shirkun qiellor, që ka ardhur nga adhuruesit e yjeve dhe planetëve, populli i Ibrahimit (alejhi salam).¹

Përmbledhtazi mund të themi se: Besimi në Zotin e Madhëruar, kërkesë kjo që i drejtohet të gjithë njerëzimit, nuk plotësohet vërtetësisht vetëm nëse besohet vendosmërisht se Allahu i Lartësuar është Zoti i çdo gjëje dhe Sundimtari i saj, se ky Zot ka attribute të përkryera dhe të madhërishtme dhe se Ai e meriton të adhurohet, i vetëm dhe pa ortak. Kjo plotësohet me dije dhe me vepra vetëm duke ndjekur vulën e Profetëve dhe të Dërguarve, Muhamedin (alejhi salatu ue salam) dhe jo siç mendojnë të paditurit, se besimi te Zoti realizohet duke besuar në ekzistencën e Tij dhe plotfuqishmërinë e Tij, pa besuar në emrat dhe cilësitë e Tij, pa e adhuruar Atë të vetëm, dhe duke pa e ndjekur Profetin e Tij Muhamed (alejhi salatu ue salam)!

Është kjo padije që i ka shtyrë këta, njerëz që predikojnë unitetin e feve, të ftojnë në bashkimin në mes Islamit, Fesë së vërtetë, Fesë që bazohet në monoteizmin e plotë dhe çdo feje tjetër të devijuar e të ndryshuar. E gjitha kjo e zhbën dhe kundërshton besimin në Islam deri në atë pikë sa të drithëron shpirtin dhe të shkon trupi mornica, për ata që besojnë në Allahun.

Disa nga këto elementë që shkatërrojnë besimin janë si vijon:

Së pari, te çifutët:

Çifutët –Allahu i shëmtoftë- janë banesa e mosbesimit, ata që ngrenë krye ndaj Zotit, Allahu është larg fjalëve që ata thonë për Të. Kurani fisnik na citon disa prej besimeve të tyre mosbesuese, kufre ndaj Allahut të Madhëruar, Ai thotë: **“Hebrenjtë thonë: “Uzejri është i biri i Allahut”** (et-Teube: 30) dhe po për ta Allahu thotë: **“Sigurisht që Allahu i ka dëgjuar fjalët e atyre (çifutëve) që thanë: “Allahu është i varfër, kurse ne jemi të pasur”**. (Al Imran: 181) dhe përsëri Ai për çifutët thotë:

“Hebrenjtë thonë: “Dora e Allahut është e shtrënguar.” Iu lidhshin duart atyre dhe qofshin të mallkuar për atë që thonë! Përkundrazi, të dyja Duart e Tij janë të hapura. Ai dhuron dhe jep si të dojë. Ajo që të është shpallur ty (Muhamed) nga Zoti yt, me siguri që shumicës prej tyre do t’ua shtojë mosbindjen dhe mohimin. Ne kemi futur ndërmjet tyre armiqësi dhe urrejtje deri në Ditën e Kiametit. Kurdo që ata ndezin zjarrin e luftës, Allahu e shuan atë. Ata përpiqen të

¹ Shih Mexhmu el-fetaua 28/612-613.

shkaktojnë ngatërresa në Tokë, por Allahu nuk i do ngatërrestarët.”
(el-Maide: 64)

Dhe thotë:

“Vërtet, ata që mohojnë Allahun dhe të dërguarit e Tij dhe dëshirojnë të ndajnë Allahun nga të dërguarit e Tij, duke thënë: “Ne disa i besojmë e disa nuk i besojmë” dhe duke dashur që kështu të zgjedhin një rrugë të ndërmjetme, pikërisht ata janë mohuesit e vërtetë.” (en-Nisa: 150, 151)

Së dyti, aktet që prishin besimin tek të krishterët:

Të krishterët janë trinitarë, adhures të kryqit, ata që e kanë ofenduar Allahun ashtu siç nuk e ka ofenduar askush prej njerëzve. Këtë turp të tyre Allahu e ka përmendur në Kuran. Allahu thotë:

“Hebrenjtë thonë: “Uzejri është i biri i Allahut”, të krishterët thonë: “Mesihu është i biri i Allahut”. Këto janë fjalët e tyre, nga goja e tyre, i imitojnë fjalët e jobesimtarëve të mëparshëm. I vraftë Allahu! Si po shmangen (nga e vërteta)! Në vend të Allahut, ata kanë zgjedhur për zot rabinët dhe murgjit e tyre, si dhe Mesinë, të birin e Merjemes, ndërkohë që janë urdhëruar të adhurojnë vetëm një Zot, përveç të Cilit nuk ka tjetër që meriton të adhurohet. I lartësuar qoftë Ai mbi gjithçka që ia shoqërojnë (në adhurim).” (et-Teube: 30-31)

Dhe Allahu thotë për ta: **“Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është Mesihu, i biri i Merjemes!””** (el-Maide: 72) dhe thotë: **“Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është njëri prej Trinisë!”** (el-Maide: 73)

Allahu thotë:

“O ithtarët e Librit! Mos e kaloni kufirin në besimin tuaj dhe për Allahun thoni vetëm të vërtetën! Mesihu - Isai, i biri i Merjemes, është vetëm i Dërguar i Allahut dhe Fjala e Tij, të cilën ia ka dërguar Merjemes, si dhe shpirt (i krijuar) nga Ai. Pra, besojini Allahut dhe të dërguarve të Tij! Dhe mos thoni: “Tre zota”! Hiqni dorë, se është më mirë për ju! Allahu është vetëm një Zot - qoftë lavdëruar Ai! Ai është tepër i lartësuar për të pasur fëmijë. E Tij është gjithçka që gjendet në qiej dhe në Tokë. Allahu mjafton për rregullimin e gjithësisë.”
(en-Nisa: 171)

Besimi në Librat e zbritur:

Një nga shtyllat dhe bazat e besimit është edhe besimi në të gjitha Librat e zbritur të Allahut te Profetët e Tij. Libri i Allahut “Kurani fisnik” është Libri i fundit që ka zbritur Zoti i botëve. Atë e zbriti Xhibrili besnik nga vetë Zoti dhe e solli tek Profeti dhe i Dërguari i Tij besnik Muhamed. Kurani shfuqizoi të gjitha Librat e mëparshëm që erdhën para tij: Teuratin, Zeburin, Ungjillin etj. Ai qëndron mbi to. Libër me të cilin adhurohet Allahu nuk ka ngelur tjetër që të ndiqet veç Kuranit fisnik. Ai që mohon Kuranin, Allahu për të ka thënë: **“Dhe për cilindo nga grupet (sektet) që e mohojnë atë, zjarri do të jetë vend i premtuar.”** (Hud: 17)

Një nga të vërtetat e besimit që duhet sqaruar këtu është se, Librat që Ligji Islam i ka shfuqizuar, si “Teurati” dhe “Ungjilli”, janë libra që janë prekur nga deformimi dhe ndryshimi, duke hequr dhe shtuar e duke u harruar. Këtë e ka sqaruar vetë Allahu në Kuran, si p.sh. për Teuratin Ai thotë:

“Për shkak se ata e thyen besëlidhjen e tyre, Ne i mallkuam ata dhe ua bëmë zemrat të ashpra. Ata i kanë shtrembëruar fjalët e Shkrimeve të shenjta dhe kanë harruar një pjesë të mirë nga ato këshilla. Ti (Muhamed) përherë do ta vështrish tradhtinë e tyre, përveç një pakice të tyre; pra, falua fajet dhe mos i qorto! Se, Allahu i do bamirësit.” (el-Maide: 13)

Ndërsa për Ungjillin Allahu thotë:

“Ne kemi marrë besëlidhje edhe prej atyre që thanë: “Jemi të krishterë”, por edhe ata kanë harruar një pjesë të mirë nga ato që janë këshilluar, prandaj ua shtiem armiqësinë dhe urrejtjen midis tyre deri në Ditën e Kiametit. Allahu do t’i lajmërojë ata për veprat që kanë bërë.” (el-Maide: 14)

Ajo çfarë ruajnë sot çifutët dhe të krishterët, prej Teuratit dhe Ungjijve të ndryshëm, e librave të tjerë të Biblës që janë me dhjetëra, nuk janë vetë Teurati që i zbriti Musait (alejhi selam) dhe as vetë Ungjilli që i zbriti Isait (alejhi selam), sepse ato nuk kanë vazhdimësi të pandërprerë që nga burimi i tyre, autenticiteti i tyre ka humbur për shkak të kësaj ndërprerje si dhe për shkak të deformimeve të shumta, ndryshimeve, gabimeve dhe kontradiktave që ka në to dhe kontradiktave që kanë rreth tyre vetë trashëgimtarët e këtyre librave. Ajo që ka mbetur e ruajtur dhe e saktë në këto libra, ajo tashmë është shfuqizuar nga Islami. Kështu që nga do që ta shohësh këto libra nuk dalin nga rrethi i deformimit apo shfuqizimit. Si të tilla jo i gjithë materiali i tyre është shpallje e Zotit, ato janë libra të shkruar nga autorë të vonshëm si histori dhe këshilla, por kurrësi nuk kanë si burim Zotin. Librat që mbartin sot të krishterët dhe çifutët nuk janë Ungjilli dhe Teurati që ka zbritur Allahu tek Isai dhe Musai (alejhima selam).

Përcillet nga Profeti (alejhi salatu ue selam) se njëherë ai u zemërua kur pa Umer ibn Hatabin (radijallahu anhu) që kishte në dorë një fletë ku kishte të shkruar diçka nga Teurati, duke i thënë: “A ke dyshim tek unë ti o biri i Hatabit? A nuk ta kam sjellë atë të bardhë dhe të kulluar? Sikur vëllai im Musai të ishte gjallë nuk do të kishte mundësi të ndiqte tjetër vetëm se mua.” (trs. Ahmedi, Darimi etj)

Kundërshtime të besimit në këtë bazë të krishterët dhe çifutët:

Në besimin e kësaj baze dhe kësaj shtylle në doktrinën e shpëtuar, janë vetëm muslimanët, ndërsa populli i zemërimit: çifutët dhe populli i humbjes: të krishterët, e kanë mohuar atë, sepse ata nuk e besojnë Kuranin dhe as nuk besojnë se ai ka shfuqizuar Librat që ishin para tij. Ata e konsiderojnë gjithçka që kanë nëpër duar sot, qoftë të ndryshuar dhe deformuar, të shtuar dhe të hequr, si Libër të Allahut. Ndërkohë në këto libra Profetëve u atribuohen shpifje dhe veprime të shëmtuara, që padyshim janë të pavërteta. Disa nga këto tekste të sajara dhe të trilluara që shkatërrojnë besimin e tyre të gjithë Profetët janë si më poshtë:

- Çifutët në këto libra thonë për Profetin Sulejman (alejhi selam) se ai adhuronte idhujt, siç përmendet kjo në Librin e Parë të Mbretërve 11:5.
- Në këto libra trillohet për Harunin (alejhi selam) se ishte ai që bëri viçin e artë që adhuroan çifutët, e përmendur kjo tek Eksodi 32:1-4. Ndërkohë që kjo ishte vepër e Samiriut, dhe Kurani përmend se Haruni e refuzoi ashpërsisht këtë vepër.
- Për Lutin (alejhi selam) në këto libra thuhet se ai piu verë e u deh dhe më pas bëri incest me vajzat e tij. Kjo përmendet te Zanafilla 19:30-36.
- Për Daudin (alejhi selam) thuhet se bëri imoralitet dhe prej këtij akti lindi edhe Profeti Sulejman (alejhi selam). Kjo përmendet te Libri i Dytë i Samuelit 11:11-27.
- Në këto libra të krishterët –Allahu i shëmtoftë- i kanë quajtur të gjithë Profetët e bijve të Israelit se ata ishin hajdutë dhe vjedhës. Kjo përmendet se e paska thënë Isai për ta! Kjo gjendet te Ungjilli sipas Gjjonit 10:7-8.
- Të krishterët i kanë caktuar si gjysh Sulejmanit dhe Daudit, Faresin një nga pasardhësit e Jehudhës biri i Jakubit, i cili ishte fëmijë i lindur nga imoraliteti. Kjo gjendet tek gjenealogjia e Isait (!) tek Ungjilli sipas Mateut 1:3.

Këta pra janë populli i zemërimit dhe këta janë populli i trinitetit, të humburit që akuzojnë Profetët e Zotit me të tilla shëmtira që të rrëqethet trupi. Dhe të gjitha këto ia atribuojnë Librave të Allahut: Teuratit dhe Ungjillit! Meazallah!

Kjo është mosbesim në dy drejtime: së pari për shkak se i atribuohet shpalljes dhe së dyti se është shpifje për Profetët.

Si është e mundur atëherë që muslimanët monoteistë, njerëz që i nderojnë Profetët e Allahut, të ftojnë në bashkim me këto popuj kufarë, që kanë shembur besimin në Librat e zbritur dhe në Profetët e Zotit?

Dhe prej këtu mund të themi se si nuk i vjen turp atyre që i thonë vetes muslimanë të kërkojnë të botojnë këto libra të deformuar e të trilluar bashkë me Librin e ruajtur të Allahut “Kuranin fisnik”?!

Padyshim që kjo është një nga haramet më të mëdha dhe aktet më kriminale, e ai që e beson si të lejueshme këtë gjë, ai del nga Islami.

Besimi te Profetët:

Besimi te Profetët është një nga shtyllat e besimit dhe bazat e Islamit. Ky besim përmbledhës dhe i përgjithshëm, bashkues, ku nuk bëhen dallime dhe as parcelizime dhe as kundërshtime do të thotë të pranosh se, Profetët janë të vërtetë, t'i nderosh ata, t'i madhërosh ata ashtu siç na ka mësuar feja e Allahut, t'i bindesh atyre -kjo vlen për ata për të cilët ata qenë dërguar- në ndalesat dhe urdhëresat e tyre, dhe çdo gjë që kanë sjellë nga Allahu. Kjo është një parim bazë që njihet prej fesë në mënyrë apriori, pra është detyrim të besohet në të gjithë

Profetët, ata të cilët na i ka përmendur Allahu dhe ata të cilët nuk na i ka përmendur.

Numri i Profetëve, siç është përmendur në një transmetim të ardhur nga Ebu Dheri dhe të tjerë është: “njëqind e njëzet mijë” ndërkohë që të Dërguar (rusul) prej tyre janë “treqind e pesëmbëdhjetë” të tillë. Allahu në Kuran ka përmendur vetëm njëzetepesë prej tyre. I pari që Ademi (alejhi selam). Thuhet se ai ishte edhe i Dërguar. Pas tij i pari Profet (nebij) dhe i Dërguar (resul) që Nuhu (alejhi selam) dhe i fundit që Muhamedi (alejhi salatu ue selam). Isai i biri Merjemes erdhi para tij dhe në mes tyre nuk kishte asnjë Profet apo të Dërguar.

Allahu i ka përmendur emrat e shtatë prej Profetëve në vende të ndryshme në Kuran dhe ata janë: Ademi, Hudi, Salihu, Shuajbi, Ismaili, Idrisi, Dhulkifli dhe Muhamedi (alejhim salatu ue selam) dhe ka përmendur tetëmbëdhjetë të tjerë në një vend të vetëm, në katër ajete njëra pas tjetrës në suren el-Enam: 83-86 e ata janë: Ibrahim, Ishaku, Jakubi, Nuhu, Daudi, Sulejmani, Ejubi, Jusufi, Musai, Haruni, Zekerija, Jahja, Isai, Iljasi, Ismaili, Eljesa, Junusi dhe Luti. Nga këta Profetë pesë janë Profetët e “Ulul Azmi-t” të cilët Allahu i ka përmendur në ajetin: **“Ne lidhëm besën me ty (o Muhamed) siç bëmë me profetët e tjerë: me Nuhun, Ibrahimin, Musain dhe Isain, të birin e Merjemes.”** (el-Ahzab: 7) Prej këtyre profetëve të nderuar katër janë arab dhe ata janë: Hudi, Salihu, Shuajbi dhe Muhamedi (alejhim salatu ue selam).

Bijtë e Jakubit Allahu i ka përmendur me emrin “el-esbat” dhe ndërkohë nuk ka cituar emrin e asnjërit prej tyre, përveç Jusufit (alejhi selam). Ata ishin dymbëdhjetë dhe në mes tyre vetëm Jusufi ishte Profet. Këtë mendim e ka mbrojtur me forcë edhe Ibn Kethiri, por ka edhe opinione që thonë se ata të gjithë ishin Profetë.

Në ajetet ku përmendet fjala *el-esbat* kihet për qëllim pasardhësit e bijve të Israilit dhe Profetët që ishin në mes tyre. Nga Suneti i Profetit kemi konfirmimin edhe të të dy Profetëve të tjerë që nuk përmenden në Kuran, ata janë: Shithi i biri i Ademit dhe Jusha i biri i Nunit (alejhim selam). Nga Ibn Abasi përcillet se ka thënë: “Të gjithë Profetët vijnë nga bijtë e Israilit, me përjashtim të dhjetë Profetëve dhe ata janë: Nuhu, Shuajbi, Hudi, Salihu, Luti, Ibrahim, Ishaku, Jakubi, Ismaili dhe Muhamedi (alejhim salatu ue selam).”

Të gjithë Profetët dhe të Dërguarit ishin burra dhe njerëz të lirë, pra nuk kanë qenë skllëvër, ata vinin nga vendbanime të mëdha dhe të vogla, në mes tyre nuk ka pas asnjë grua dhe as engjell, as beduin dhe as xhind. Të gjithë Profetët sipas standardeve njerëzore ishin njerëz të përkryer në fizik dhe moral, të përzgjedhur nga mesi i më të mirëve mes popujve të cilët Allahu i dërgoi. Ata ishin njerëzit me prejardhjen më të mirë, me aftësi të larta njerëzore, të pagabueshëm në kumtimin e mesazhit hyjnor, të ruajtur nga gjynahet e mëdha dhe nga të voglat, të cilat nuk i përsërisin, por nxitonin të pendoheshin prej tyre, e pendimi e fshin gabimin.

Çdo Profet është dërguar te populli i tij, përveç Muhamedit (alejhi salatu ue selam), të cilin Allahu e dërgoi te mbarë krijesat e përgjegjshme. Çdo Profet dërgohej tu fliste njerëzve me gjuhën e tyre.

Allahu e dërgonte një Profet (nebij) vetëm, po kështu edhe një të Dërguar (resul), por kishte raste kur dërgonte edhe dy Profet, ose një Profet dhe një të Dërguar, ose edhe më shumë dhe të gjithë këta në një kohë të vetme. P.sh. Allahu i Lartësuar dërgoi Profetin dhe të Dërguarin e Tij Ibrahim (alejhi salatu ue selam) dhe po në kohën e tij dërgoi edhe Lutin (alejhi selam), që ishte djali i vëllait të tij.

Ismailin dhe Ishakun (alejhima selam) i dërgoi në një kohë të vetme.

Jakubin dhe djalin e tij Jusufin (alejhima selam) i dërgoi në të njëjtën kohë. Po kështu edhe Musain dhe Harunin (alejhima selam). Thuhet se edhe Shuajbi (alejhi selam) jetoi në kohën e tyre dhe Musai mori për grua vajzën e tij! Por, siç e kanë përmendur edhe komentuesit e Kuranit kjo nuk është e saktë. Për këtë mund të shihet seç thotë shejhu i komentuesve Ibn Xherir dhe po kështu edhe Ibn Tejmije në el-Xheuab es-sahih 2/249-250.

Allahu dërgoi edhe Daudin dhe djalin e tij Sulejmanin (alejhima selam) në të njëjtën kohë, gjithashtu edhe Zekerian dhe djalin e tij Jahjan (alejhima selam).

Allahu thotë në suren Jasin:

“Përmendu atyre shembullin e banorëve të qytetit, kur u erdhën të dërguarit. Ne u dërguam atyre dy vetë, që ata i quajtën gënjeshtarë. Pastaj i përforcuam të dërguarit me një të tretë e ata thanë: “Ne, me të vërtetë, jemi dërguar te ju!”

- Banorët u thanë: “Ju jeni vetëm njerëz si ne, e i Gjithëmëshirshmi nuk ju ka shpallur asgjë; ju vetëm gënjeni”.

- Ata u përgjigjën: “Zoti ynë e di që ne jemi vërtet të dërguar te ju dhe kemi detyrë vetëm që të shpallim qartë”. (ajetet 13-17)

Sipas interpretimit të Ibn Kethirit ata ishin tre të Dërguar të Allahut.

Të gjithë Profetët Allahu i dërgoi si përgëzues dhe paralajmërues, që njerëzit të përmbushin adhurimin ndaj Tij dhe të plotësonin teuhidin. Padyshim që të gjithë ata e çuan në vend këtë amanet, kumtuan, përgëzuan dhe paralajmëruan e Allahu u erdhi në ndihmë me mrekulli të mahnitshme dhe prova të dukshme.

Të Dërguarit (rusul) qëndrojmë më lartë se Profetët (enbija), e Allahu i ka vlerësuar disa më lartë se disa të tjerë, padyshim që më të mirët në mesin e tyre janë pesë “ulul azmi” dhe më i miri i të gjithëve, më i miri i të gjithë krijesave është Vula e Profetëve, dhe ai është Profeti dhe i Dërguarin ynë Muhamedi (alejhi salatu ue selam), të cilin Allahu i Lartësuar e dërgoi te mbarë krijesat që do të japin llogari para Zotit, ndërkohë që të gjithë Profetët e tjerë u dërguan me mision të veçantë te popujt e tyre.

Të gjithë Profetët kishin një fe dhe një religjion, që ishte: Monoteizmi, Profetësia dhe Ringjallja dhe gjithçka që përfshijnë këto parime, siç është besimi tek Allahu, Engjëjt, Librat, Ditën e Fundit, Caktimin e mirë apo të keq, duke përfshirë adhurimin e vetëm të Zotit dhe pa ortak, faljen, zekatin, lëmshën, dhe të gjitha adhurimet e tjera të cilat nuk i kushtohen vetëm se Allahut të Madhëruar.

Sheriatet apo Ligjet e tyre, si në formë, në masë dhe në kohë, në lloje dhe në modalitete kanë qenë të larmishëm dhe të ndryshëm. Të gjitha këto ishin të tilla

derisa erdhi mesazhi përmbyllës dhe profetësia e përjetshme, e cila shfuqizoi të gjitha ligjet e mëparshme, për këtë dhe nuk i lejohet asnjë njeriu, qoftë ky ithtarë i Librit ose jo, ta adhurojë Allahun me një ligj tjetër veç Ligjit të Muhamedit (alejhi salatu ue selam). Kushdo që e Adhuron Allahun me një tjetër ligj veç këtij Ligji të fundëm, ai është kafir dhe vepra e tij shkon kot **“Dhe Ne do t’u qasemi veprave që kanë bërë ata dhe do t’i shndërrojmë në pluhur e hi.”** (el-Furkan: 23)

Është obligim për të gjithë njerëzit e përgjegjshëm të besojnë në Muhamedin (alejhi salatu ue selam), se ai ishte vula e Profetëve dhe të Dërguarve. Nuk ka ngelur asnjë i Dërguar tjetër që është detyrim të ndiqet përveç Muhamedit (alejhi salatu ue selam). Nëse do të kishte gjallë ndonjë Profet apo të Dërguar tjetër të Zotit, ai do të ndiqte Muhamedin (alejhi salatu ue selam), e njëjta gjë vlen edhe për të gjithë ithtarët e Librit, siç thotë Allahu i Lartësuar në Kuran:

“dhe atyre që ndjekin të Dërguarin Tonë, Profetin që nuk di shkrim e lexim, të cilin ata do ta gjejnë të shënuar në shkrimet e tyre, në Teurat dhe Ungjill.” (el-Araf: 157)

Misioni i Muhamedit (alejhi salatu ue selam) ishte për mbarë njerëzimin dhe xhindet **“Ne të kemi dërguar ty (o Muhamed) vetëm si sjellës të lajmit të mirë dhe paralajmërues për të gjithë njerëzimin, por shumica e njerëzve nuk dinë.”** (Seb’e: 28)

“Thuaj (o Muhamed): “O njerëz, unë jam i Dërguari i Allahut për të gjithë ju” (el-Araf: 158)

“Ky Kuran më është shpallur, në mënyrë që nëpërmjet tij t’ju tërheq vërejtjen juve dhe kujtdo që i përcillet.” (el-Enam: 19)

“Dhe thuaju atyre që u është dhënë Libri si dhe analfabetëve: “A i përujeni Allahut?” Nëse e pranojnë Islam, atëherë kanë gjetur udhën e drejtë. Por, nëse refuzojnë, detyra jote është vetëm që t’ua përcjellësh dijen.” (Al Imran:20)

Kjo bazë e besimit shembet nëse p.sh.: mohohet qoftë edhe një Profet apo i Dërguar i vetëm, e njëjta gjë vlen edhe për atë që beson një pjesë dhe mohon pjesën tjetër, ai është njëlloj si ai që ka mohuar Allahun dhe refuzuar Atë. Ai që bën dallim në mes besimit të Zoti dhe besimi të Profeti i Tij, nuk i bën dobi nëse beson tek Profetët e tjerë, sepse të gjithë ata kanë mbartur të njëjtin mesazh dhe feja e tyre ishte një edhe pse ligjet e tyre ndryshonin, Ai që i dërgoi ata ishte po i njëjti. Pra Profetët janë një bashkësi e vetme, ku pararendësi paralajmëron ardhjen e pasardhësit dhe ky i fundit vërteton të parin. Allahu i Lartësuar thotë:

“Vërtet, ata që mohojnë Allahun dhe të dërguarit e Tij dhe dëshirojnë të ndajnë Allahun nga të dërguarit e Tij, duke thënë: “Ne disa i besojmë e disa nuk i besojmë” dhe duke dashur që kështu të zgjedhin një rrugë të ndërmjetme, pikërisht ata janë mohuesit e vërtetë.” (en-Nisa: 150-151)

Kështu pra, ai që nuk beson të Muhamedi (alejhi salatu ue selam), se ai ishte Profet (nebij) dhe i Dërguar (resul) dhe se ai është Vula e Profetëve dhe të Dërguarve dhe se Ligji i tij shfuqizon të gjitha ligjet e tjera para tij, dhe se askujt në sipërfaqe të tokës nuk i lejohet të ndjek ligj dhe fe tjetër veç Fesë dhe Ligjit të tij,

ai është kafir, përjetësisht në Zjarr dhe është njëloj si ai që mohon Zotin, si Zot dhe të adhuruar.

Allahu ka përmendur kufrin e çifutëve dhe të krishterëve, sepse ata i besonin disa Profetë dhe disa jo, Ai thotë:

“Kur atyre u thuhet: “Besoni në atë që ka shpallur Allahu!” - ata përgjigjen: “Ne besojmë në atë që na është shpallur neve”, duke mos besuar në atë që është zbritur më pas, ndonëse ajo është e Vërteta që pohon Shkrimet e tyre.” (el-Bekare: 91)

Çifutët nuk besojnë tek Isai biri Merjemes dhe nuk besojnë as te Muhamedi (alejhi salatu ue selam) **“Dhe kështu tërhoqën mbi vete zemërim përmbi zemërim!”** (el-Bekare: 90) Zemërim për shkak se, mohuan Isain të birin e Merjemes dhe zemërim sepse mohuan Muhamedin (alejhi salatu ue selam). Të krishterët nuk i besojnë Muhamedit (alejhi salatu ue selam) ndaj dhe ata konsiderohen për shkak të kësaj kufarë dhe janë përjetësisht në Zjarr. Kështu që çfarë kuptimi ka që na ftojnë të bashkojmë fenë e tyre me Islamin?

Shih hadithin që përcjell Ubadetu ibn Samit se i Dërguari i Allahut (alejhi salatu ue selam) tha: “Kush dëshmon se, s’ka hyj tjetër veç Allahut, i vetëm dhe pa ortak dhe se, Muhamedi është robi dhe i Dërguari i Tij dhe se, Isai është robi i Allahut dhe i Dërguari i Tij, fjala e Tij që Ai lëshoi mbi Merjemen dhe shpirt që erdhi prej Tij dhe se Xheneti është i vërtetë dhe Zjarri është i vërtetë, Allahu atë e fut në Xhenet me ato vepra që ai ka bërë.” (Buhariu & Muslimi)

Thënia: “Isai është robi i Allahut dhe i Dërguari i Tij” aludon te çifutët të cilët bëjnë dallime në besimin e Profetëve dhe nuk besojnë as në mesazhin e Isait as në mesazhin e Muhamedit (alejhima salatu ue selam), por kjo fjalë njëkohësisht aludon edhe për të krishterët të cilët edhe pse besojnë tek Isai besojnë në trini, që është idhujtari e qartë, këtu kuptohet edhe arsyeja pse është përmendur në veçanti Isai (alejhi selam) në këtë hadith madhështor dhe përmbledhës.

Kështu pra: Nuk mund të ketë unitet ndërmjet muslimanit, që beson në të gjithë Profetët dhe të Dërguarit e Zotit dhe jahudiut apo të krishterit që: nuk beson në Muhamedin (alejhi salatu ue selam), e Allahu i Madhëruar thotë:

“Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.” (el-Bekare: 137)

Si çifutët edhe të krishterët besojnë për Profetët gjëra të cilat bien në kundërshtim me besimin Islam në këtë parim themelor të tij, ata i veshin atyre vepra të shëmtuara dhe gjynahe të mëdha, siç është bërja e idhujve, apostazia, imoraliteti, pirja e pijeve dehëse, vjedhja...etj.

Kushdo që thotë të tilla gjëra të shëmtuara ose edhe të tjera për Profetët e Zotit dhe të Dërguarit e Tij, ai është kafir përjetësisht në Zjarr, ai është njëloj si ai që mohon Allahun dhe e refuzon Atë.

Çifutët dhe të krishterët janë ata që më shumë se kushdo tjetër –Allahu i shëmtoftë- u kanë veshur vepra të shëmtuara Profetëve të Zotit, disa prej të cilave i përmendëm pak më parë.

Një elementë tjetër që bie në kundërshtim me besimin e këtij Parimi Islam është edhe mohimi se ndonjë prej Profetëve është qenie njerëzore apo hyjnizimi i tij si Zot.

Çifutët dhe të krishterët kanë rënë në këtë kufër duke trilluar, sajuar dhe deformuar të vërtetën. Allahu për këtë i ka demaskuar në Kuran dhe i ka gjykuar si të humbur dhe kufarë, Ai thotë:

“Hebrenjtë thonë: “Uzejri është i biri i Allahut”, të krishterët thonë: “Mesihu është i biri i Allahut”. Këto janë fjalët e tyre, nga goja e tyre, i imitojnë fjalët e jobesimtarëve të mëparshëm. I vraftë Allahu! Si po shmangen (nga e vërteta)!” (et-Teube: 30)

Allahu thotë për të krishterët: **“Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është Mesihu, i biri i Merjemes!”** (el-Maide: 72)

Dhe përsëri Ai thotë: **“Pa dyshim, janë jobesimtarë ata që thonë: “Allahu është njëri prej Trinisë!” Nuk ka veçse një Zot të Vetëm të vërtetë!”** (el-Maide: 73)

Një tjetër element kufri që shemb këtë parim të besimit është edhe mosbesimi se mesazhi i Muhamedit (alejhi salatu ue selam) ishte për mbarë banorët e tokës, për arabët dhe joarabët, për njerëzit dhe xhinët.

Te ky grup futen edhe ai sekt i krishterë prej hebrenjve dhe të tjerë, të cilët e besuan Profetësinë e Muhamedit (alejhi salatu ue selam), por thanë se ia ishte vetëm për arabët dhe mohuan që mesazhi i tij të ishte për të gjithë njerëzimin.

Të mohosh se mesazhi i Profetit tonë ishte për mbarë njerëzimin është kufër dhe bie ndesh me pohimet e drejtpërdrejta të Zotit në Kuran: **“Ne të kemi dërguar ty (o Muhamed) vetëm si sjellës të lajmit të mirë dhe paralajmërues për të gjithë njerëzimin, por shumica e njerëzve nuk dinë.”** (Sebe: 28)

Ajetet që flasin për këtë gjë janë të shumta; në Sahih Muslim përcillet se Profeti (alejhi salatu ue selam) ka thënë: “Jam dërguar për mbarë krijesat dhe me ardhjen time janë vulosur Profetët.”

KONKLUZIONI

Muslimanët e kanë për detyrë të refuzojnë dhe kundërshtojnë këtë ide e teori që fton në “unitetin mes feve të deformuara dhe të shfuqizuara me Fenë e Vërtetë Islame, të ruajtur nga deformimet, ndryshimet dhe shfuqizuese e feve që ishin para saj.”

Kjo është një aksiomë themelore e Besimit Islam, e cila as që vihet në diskutim në Fenë Islame.

Të ftosh te kjo ide është kufër, hipokrizi, kundërshtim, përçarje dhe vepër që i nxjerr muslimanët nga Islami.

E ndërsa ata çifutë dhe të krishterë që i ftojnë muslimanët në këtë gjë ata janë tamam siç i ka përshkruar Allahu në Kuran: **“Kur ata ju takojnë, thonë: “E dhe ne besojmë” e, kur mbeten vetëm, nga mllefi ndaj jush, ata i kafshojnë majat e gishtave me dhëmbë.”** (Al Imran: 119)

Banorët e kësaj toke e kanë për detyrë të besojnë se, religjioni dhe feja e të gjithë Profetëve dhe të Dërguarve të Zotit është një, e ajo është: Monoteizmi, Dërgimi i Profetëve dhe Ringjallja, ashtu siç e shpjeguam me detaje më sipër. Ky themel i besimit ka mbetur i pa cenuar vetëm te muslimanët, ndërsa të krishterët dhe çifutët e kanë prishur atë dhe janë kontradiktorë në të dhe në veçanti në besimin te Zoti, Librat dhe Profetët e Tij.

Njerëzit e kësaj toke duhet të besojnë se, ligjet kanë qenë të ndryshme dhe të shumta dhe se Ligji Islam është Vula e të gjitha ligjeve pararendëse, ai ka shfuqizuar të gjitha ato ligje që ishin para tij, ndaj nuk i lejohet asnjë njeriu të kësaj bote ta adhuroj Zotin me një ligj tjetër nga Ligji i Islamit.

Këtë parim nuk e përmbush sot askush veç muslimanëve, ndërsa populli i zemërimit: çifutët, e mohojnë këtë parim, sepse ata nuk besojnë në ligjin e Isait (alejhi selam) dhe as në Ligjin e Muhamedit (alejhi salatu ue selam). Populli i humbur: të krishterët e mohojnë këtë parim, sepse ata nuk besojnë te Muhamedi (alejhi salatu ue selam), te Ligji i tij dhe as se mesazhi i tij ishte gjithëpërfshirës.

Të dy këto bashkësi fetare –të krishterët dhe çifutët- për shkak të këtij mohimi janë kufarë, dhe ata nuk besojnë te Muhamedi (alejhi salatu ue selam), dhe as nuk e ndjekin atë dhe Ligjin e tij dhe nuk i lënë mënjandë ligjet e tjera që bien ndesh me të, sepse ata gjithashtu nuk besojnë se Ligji i Islamit shfuqizoi çdo ligj që ishte para tij, sepse ata nuk besojnë atë që thotë Kurani fisnik, se ai shfuqizoi të gjitha Librat dhe Fletushkat që ishin para tij.

Ndaj **“Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.”** (Al Imran: 85)

Të gjithë banorët e tokës, qofshin këta të krishterë e çifutë dhe të gjithë të tjerët veç tyre, duhet të hyjnë në Islam, duke pohuar dy dëshmitë e Islamit, duke besuar çdo gjë që ka sjellë Islami në mënyrë të përgjithshme dhe me detaje. Ata duhet të punojnë me të dhe ta ndjekin atë dhe të lënë të gjitha ligjet e tjera të deformuara dhe Librat e shfuqizuar. Ai që nuk hyn në Islam, ai është kafir (jobesimtarë) dhe mushrik (idhujtarë), ashtu siç thotë Allahu i Lartësuar: **“O ithtarë të Librit! Përse i mohoni shpalljet e Allahut (Kuranin), edhe pse jeni dëshmitarë se ato janë të vërteta?”** (Al Imran: 70)

Bashkësia islame –muslimanët që i drejtohen Qabesë- e ka për detyrë të besojë se vetëm ajo është në të vërtetën e “Islamit të Vërtetë” dhe se Feja e tyre është feja e fundit, dhe se Libri i tyre Kurani është Libri i fundit, ai qëndron mbi të gjitha Librat e tjerë, dhe se i Dërguari i tyre është Profeti i fundit dhe Vula e tyre, dhe se Ligji i tij ka shfuqizuar të gjitha ligjet e tjera dhe se Zoti nuk pranon nga njerëzit fe tjetër veç kësaj Feje.

Muslimanët janë të vetmin ata që mbartin Ligjin e fundit Hyjnor, të përjetshëm, të ruajtur nga deformimi që pësuan ligjet e tjera më parë. Pjesë e deformimit të

ligjeve të Zotit është edhe deformimet që kanë pësuar Teurati dhe Ungjilli çka ka sjellë deformimin e dy ligjeve –tashmë të shfuqizuar- që ato mbanin.

Muslimanët e kanë për detyrë tu kumtojnë këtë fe pjesës tjetër të njerëzimit, çdo kafiri, qoftë ky çifut, i krishterë apo diçka tjetër, ata të gjithë duhet të ftohen në Islam derisa të bëhen muslimanë, e ata që nuk bëhen muslimanë duhet të japin xhizjen ose të përballen me luftën. Allahu i Lartësuar thotë:

“Luftojini ata që nuk besojnë në Allahun e as në Ditën e Kiametit, që nuk e marrin për të ndaluar atë që e ka ndaluar Allahu dhe i Dërguari i Tij, dhe ata, midis atyre që u është dhënë Libri, që nuk e pranojnë fenë e vërtetë, derisa të japin xhizjen (taksën) me dorën e tyre, duke qenë të përulur.” (et-Teube: 29)

Të gjithë muslimanët –që besojnë në Allahun si Zot, në Islamin si fe dhe në Muhamedin (alejhi salatu ue selam) si Profet dhe i Dërguar i Zotit- duhet të adhurojnë Allahun, duke urryer kufarët, qofshin këta të krishterë dhe çifutë e të tjerë, duhet të armiqësohen me ta për hir të Allahut dhe të mos i dashurojnë ata dhe as të mos miqësohen me ta dhe as të mos i mbështesin ata, derisa të besojnë tek Allahu si Zot i vetëm, tek Islami si fe dhe te Muhamedi (alejhi salatu ue selam) si Profet dhe i Dërguar i Zotit.

Allahu i Lartësuar thotë:

“O besimtarë! Mos i bëni miq e mbrojtës hebrenjtë dhe të krishterët! Ata janë mbrojtës të njëri-tjetrit. Kushdo prej jush që i bën ata miq, është me ata. Vërtet, Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë keqbërësit.” (el-Maide: 51)

Ajetet në këtë kuptim janë të shumta. Pikërisht për shkak të këtij detyrimi s’ka kurrë dashuri në mes nesh dhe atyre dhe as trashëgimi në mes muslimanit dhe kafirit.

Çdo musliman duhet të besoj se, ai që nuk hyn në Islam është kafir, qoftë ky çifut, i krishterë apo diçka tjetër dhe duhet ta quaj atë kafir dhe se ai ngelet hasm i muslimanëve dhe se është prej banorëve të Zjarrit.

Allahu i Lartësuar thotë:

“Thuaj (o Muhamed): “O njerëz, unë jam i Dërguari i Allahut për të gjithë ju, i Atij që i përket sundimi i qiejve dhe i Tokës. Nuk ka zot tjetër të vërtetë veç Atij; Ai jep jetë dhe vdekje, prandaj besoni në Allahun dhe në të Dërguarin e Tij, Profetin që nuk di shkrim e lexim e që beson në Allahun dhe Fjalët e Tij! Shkoni pas Tij, që të jeni në rrugën e drejtë!” (el-Araf: 158)

Në Sahih Muslim përcillet se Profeti (alejhi salatu ue selam) ka pohuar:

“Pasha Atë i Cili ka në dorën e Tij shpirtin tim! Çdo njeri i kësaj bashkësie njerëzish që dëgjon për mua, qoftë ky jude apo i krishterë, nëse vdes duke mos besuar në atë me të cilën unë u dërgova, ai do të jetë prej banorëve të Zjarrit.”

Ndaj ai që nuk e konsideron të krishterët dhe çifutët si kufarë ai edhe vetë është kafir, duke u nisur nga rregulli i Sheriatit që thotë: “Ai që nuk e konsideron kafirin kafir, ai është edhe vetë kafir.”

Ne u themi ithtarëve të Librit ashtu siç thotë Allahu i Lartësuar: **“Hiqni dorë, se është më mirë për ju!”** (en-Nisa: 171)

Asnjë banori të tokës nuk i lejohet të ndjek sot dy ligjet: krishterimin dhe judaizmin dhe as të pranojë njërin prej tyre, ashtu siç nuk i lejohet asnjë njeriu që ndjek një fe tjetër veç Islamit të quhet musliman apo se ai është në fenë e Ibrahimit, sepse:

- 1- Çdo ligj i saktë dhe autentik që ka mbetur në Krishtërim dhe Judaizëm, është shfuqizuar me Ligjin e Islamit dhe se Allahu nuk pranon asnjë njeri ta adhurojë atë me një ligj të shfuqizuar.
- 2- Ligjet që mbartin të krishterët dhe çifutët nuk lejohet t'i atribuohen Isait dhe Musait dhe as të ndiqen, sepse ato janë të deformuara dhe të ndryshuara.
- 3- Çdo njeri është i urdhëruar të ndjek atë fe që ka shfuqizuar atë që ka qenë më parë dhe kjo fe pas dërgimit të Muhamedit (alejhi salatu ue selam) është vetëm Feja Islame që ai solli, është adhurimi i vetëm i Zotit, të vetëm e pa ortak, ai që është i tillë ai njeri është hanif (monoteist, larg idhujtarisë), musliman në fenë e Ibrahimit. Ai që nuk beson në të gjithë Profetët dhe të Dërguarit e Zotit, por veçon vetëm Profetin e tij Muhamedin (alejhi salatu ue selam) në ndjekje dhe se me këtë ai pohon se nuk i ndjek edhe Profetët e tjerë, ai nuk meriton të quhet hanif dhe as musliman dhe as në fenë e Ibrahimit, por ai është kafir i humbur dhe kundërshtues. Allahu i Lartësuar thotë:

“Ata thonë: “Bëhuni hebrenj ose të krishterë, që të jeni në rrugë të drejtë!” Thuaju: “Në asnjë mënyrë. Ne jemi të fesë së pastër të Ibrahimit, i cili nuk ka qenë idhujtar”.

Thoni: “Ne besojmë në Allahun, në atë që na është shpallur neve (Kuranin), në atë që i është shpallur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe Esbatëve (12 bijve të Jakubit), në atë që i është dhënë Musait e Isait dhe në atë që u është dhënë profetëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi midis tyre dhe vetëm Allahut i përulemi”.

Nëse ata besojnë në atë që besoni edhe ju, atëherë janë në rrugën e drejtë. E, nëse ia kthejnë shpinën asaj, atëherë sigurisht që do të përçahen. Por Allahu të mjafton ty (Muhamed si mbrojtës) kundër atyre. Ai i dëgjon dhe i di të gjitha.” (el-Bekare: 135-137)

E gjitha kjo që paraqitëm asgjëson dhe zhvlerëson teorinë dhe idenë që përzien mes fesë Islame të Vërtetë dhe feve e ligjeve të tjera, që vërtiten mes deformimit dhe shfuqizimit. Nuk mbetet pra vetëm se Feja Islame, vetëm Kurani dhe Muhamedi (alejhi salatu ue selam) që është Profeti i fundit, pas të cilit nuk vjen Profet tjetër e se Ligji i tij ka shfuqizuar gjithçka kishte përpara, ndaj dhe nuk lejohet të ndiqet më sot askush tjetër veç tij.

Nuk i lejohet muslimanit të shtyp Teuratin e Inxhilin dhe as t'i shpërndajë ato, ndaj ideja e botimit të tyre së bashku me Kuranin në një kapak të vetëm, është humbje e largët dhe kufër i madh, sepse bashkon në mes të Vërtetës “Kuranit fisnik” dhe të pavërtetës “Teuratit dhe Ungjillit të deformuar dhe të ndryshuar”, e sakta e tyre tashmë është e shfuqizuar.

Nuk lejohet t'i përgjigjesh idesë së ndërtimit të xhamisë, kishës dhe sinagogës në një godinë komplekse të vetme, sepse kjo afërsi tregon praninë të një feje tjerë veç Islamit dhe zhduk epërsinë e Islamit ndaj të gjitha feve të tjera si dhe është një veprim që dukshëm tregon se, njerëzit mund të ndjekin një nga këto tre fe në këtë botë dhe se, ato janë njëlloj dhe se, Islami nuk i ka shfuqizuar ato që ishin para tij, dhe padyshim që këto efekte negative mbartin kufër dhe humbje të padiskutueshme. Kështu që, mbarë muslimanët dhe në veçanti ata që kanë në dorë udhëheqjen e tyre, duhet të kenë tepër kujdes nga synimet dhe intrigat që mbartin jomuslimanët, qofshin këta çifutë apo të krishterë, për të shpënë në humbje muslimanët. Shtëpitë e Allahut në këtë tokë janë vetëm “xhamitë” **“Thuaj: “Zoti im urdhëron drejtësi. Drejtohuni vetëm nga Ai në çdo xhami e lutjuni Atij sinqerisht, me besim të pastër e të vërtetë!”** (el-Araf: 29)

Xhamitë janë shenja simbol të Islamit ndaj është detyrë që ato të madhërohen, të respektohen shenjtëria e tyre dhe ndërtesa e tyre, pjesë e këtij respekti është të mos futen në territorin e tyre as kisha dhe as sinagoga e kufrit dhe as të qëndrojnë ngjitur me të. Ato nuk duhet të lejohen të ngrihen në vendet islame, xhami të tilla të dëmshme duhet të refuzohen po kështu edhe nëse të tilla xhami të dëmshme ndërtohen për muslimanët në vendet jo islame. Këto xhami, nëse ndërtohen janë xhami “dirari” (dëmtuese) për Islamin dhe nuk duhet të aprovohen e nuk duhet të jepet asnjë kontribut për ndërtimin e tyre, qoftë ky material apo kuptimor, nuk lejohet falja e namazit në to, e ata muslimanë që kanë pushtetin në dorë duhet t'i zhbëjnë këto komplekse dhe jo më të heshtin apo të bashkëpunojnë apo të lejojnë të tilla gjëra. Por nëse këto veprime ndodhin në vende jomuslimane, muslimanët nuk duhet t'i pranojnë dhe të kënaqen me të tilla gjëra, por duhet të kërkojnë zhbërjen dhe bojkotin e tyre.

Shiko sesi ngjasojnë veprat e hipokritëve dhe synimet e tyre në kohët e shkuara me këta të kohës tonë! Hipokritët dikur ndërtuan xhaminë e dëmshme për besimtarët, ndërsa sot me të tilla ide këto ndërtesa janë edhe më të dëmshme për besimin, për besimtarët dhe vetë Islamin dhe muslimanët. Allahu ka zbritur Kuranin që do të lexohet deri në Ditën e Kiametit, ku Ai thotë:

“(Hipokritë) janë edhe ata që ndërtuan një xhami për t'u shkaktuar dëm (besimtarëve), për ta forcuar mohimin dhe për të krijuar përçarje në mesin e besimtarëve, duke iu shërbyer ajo si pusi atyre që qysh më parë luftonin kundër Allahut dhe të Dërguarit të Tij. Dhe, vërtet ata betohen: “Ne kishim për qëllim që të bënim vetëm një vepër të mirë”! Por Allahu dëshmon se në të vërtetë ata janë gënjeshtarë.

Ti në atë xhami kurrë mos fal namaz. Ndërsa xhamia e themeluar në përkushtim (ndaj Allahut) që në ditën e parë, pa dyshim që është më e denjë për të falur namaz në të. Aty ka njerëz që duan të pastrohen. Allahu i do ata që pastrohen shpesh.

Cili është më i mirë, ai që themelet e godinës së vet i vë në përkushtimin ndaj Allahut dhe në kënaqësinë e Tij apo ai që themelet e godinës së tij i vë në bregun e gërryer dhe që rrokulliset me të në zjarrin e Xhehenemit?! Allahu nuk e udhëzon në rrugë të drejtë popullin keqbërës.

Godina që ata ndërtuan, mbjell gjithnjë dyshim në zemrat e tyre, derisa zemrat e tyre t'u copëtohen. Allahu është i Gjithëdijshtëm, i Urtë.” (et-Teube: 107-110)

Disa nga sektet ezoterikë (batinije) të themeluara nga kolonizatorët rus, anglez dhe sionizmi botëror, të cilët padrejtësisht i atribuohen Islamit, ndërkohë që synojnë shkatërrimin e tij dhe janë armiq të tij, janë:

Babizmi, themeluar nga Mirza Ali Shirazi, i quajtur si “Porta e Mehdit” lindur në 1235 h. dhe vdekur në 1265 h..

Bahaizmi, themeluar nga Bahai, Husejn Mirza, i lindur në Iran në 1233 h. dhe vdekur në 1309 h..

Kadjanizmi, themeluar nga Mirza Gulam Ahmedi i Kadjanit, që ka vdekur në 1325h.

Për të gjitha këto sekte të gjykuara jashtë Islamit, me unanimitet mes muslimanëve, janë dhënë verdikte fetare në rang ndërkombëtar. Këto sekte janë prej sekteve që ftojnë tek ideja e përzierjes mes Islamit dhe feve të tjera.¹

Këtu mund të citojmë fjalët e Bahait që ka thënë:

“Të gjithë duhet t'i lënë fanatizmat dhe të shkëmbejnë vizita mes xhamive dhe kishave, sepse emri i Zotit ndodhet në të gjitha këto faltore, përderisa të gjithë bashkohen në adhurimin e Zotit. Në mes të gjithëve nuk ka pra divergjenca, sepse asnjëri prej tyre nuk adhuron djallin, ndaj i lejohet muslimanit të shkojë në kishën e të krishterëve dhe sinagogat e judejve dhe e anasjelltas, këta të fundit të shkojnë në xhamitë islame.”

I çuditshëm është fakti sesi i ngjan e djeshmja të sotmes! Punët e munafikëve të sotëm janë më të dëmshme dhe më të rrezikshme për Islamin dhe muslimanët sesa ato që bënin munafikët e dikurshëm.

Muslimanët e kanë për detyrë të jenë kujdesshëm dhe vigilent nga intrigat e armiqve të tyre.

Muslimanët e kanë për detyrë të ruhen e nga thesi i “dialogut”, me të cilin mbulohen jomuslimanët, nga personazhet e dyshimtë që ata ftojnë për të

¹ Përveç këtyre, mes të atyre që e konsiderojnë veten si muslimanë dhe mbrojnë këtë ide, të unitetit transcendent të feve, janë edhe disa filozofë ezoterik sufij, që njihen në perëndim si “tradicionalistë” ose “perennialistë” të tillë si Martin Lings, Frithjof Schuon, Husejn Nasr, William Chittick etj. disa libra të të cilëve janë përkthyer edhe në shqip. Allahu na ruajt prej sherrit të tyre! (sh. p)

promovuar këtë ide, si dhe nga të gjitha metodat e tyre që me të vërtetë e meritojnë të quhen “pisllek i punëve të shejtanit”.

Çdo musliman duhet ta dijë se nuk ka takim dhe as pajtim në mes muslimanëve dhe ithtarëve të Librit dhe asnjë populli tjetër të feve të kufrit, vetëm mbi bazat që ka vendosur ajeti i Kuranit fisnik:

“Thuaj: “O ithtarët e Librit, ejani të biem në një fjalë të njëjtë mes nesh dhe jush: se do të adhurojmë vetëm Allahun, se nuk do t’i shoqërojmë Atij asgjë (në adhurim) dhe se njëri-tjetrin nuk do ta mbajmë për zot, në vend të Allahut!” Nëse ata nuk pranojnë, atëherë thuaju: “Dëshmoni se ne i jemi nënshtruar Allahut!” (Al Imran: 64)

Kjo fjalë e njëjtë është Monoteizmi, Njësimi i Allahut dhe braktisja e shirkut, bindja ndaj Allahut në gjykimin dhe Ligjet e Tij, ndjekja e Vulës së Profetëve dhe të Dërguarve të Zotit, Muhamedin (alejhi salatu ue selam), ardhja e të cilit është përgëzuar në Teurat dhe Ungjill.

Ky ajet duhet të jetë udhërrëfyesi dhe flamuri i të gjitha debateve ndërmjet ndjekësve të Islamit dhe ithtarëve të Librit dhe të tjerë veç tyre. Çdo kontribut që jepet për të përmbushur diçka të ndryshme nga kjo bazë themelore është e pavlerë... e pavlerë... e pavlerë.

Dështimi i këtyre konferencave, që në realitet janë “komplete” kundra muslimanëve, sipas të premtimit që Allahu u ka dhënë muslimanëve, janë të destinuara të dështojnë **“Ata, përveç lëndimit, nuk mund t’ju dëmtojnë juve.”** (Al Imran: 111)

Përcillet në mënyrë autentike nga Profeti (alejhi salatu ue selam) se ka thënë:

“Në umetin tim gjithmonë do të ketë një grup, qartësisht i kapur tek e vërteta, të cilët nuk i dëmton kundërshtimi dhe as braktisja e atyre që i kanë kundra, deri sa të vijë Kiameti.”

Po ashtu prej Profetit (alejhi salatu ue selam) përcillet se ka thënë: “E kam lutur Zotin tim të mos e ndëshkoj umetin tim me një armik që u vjen nga jashtë dhe t’i shfaros ata dhe Ai mu përgjigj...”

Por kjo –pasha Allahun- duhet të lidhet patjetër me dy qëndrime:

Qëndrimi i parë është lartësimi i flamurit të Xhihadit, vënia në funksion e të gjitha mundësive që do tu vënë fre armiqësive ndaj muslimanëve dhe qëndrimi i dytë është: ndërtimi dhe mbrojtja e muslimanëve me anë të Islamit të tyre, ashtu siç e kërkon besimi i saktë.

O muslimanë! Mos u shkoni pas atyre që gabojnë dhe as atyre që janë gënjyer pas predikimit të vëllezërve të shejtanit, as pas atyre që paguhen për këtë gjë, dhe as pas atyre që u përkasin sekteve të humbura që i vishen Islamit, të cilët ndihmojnë

ose përhapin këtë ide dhe teori, nga ata që kanë marrë pozitën e fetvasë dhe që nuk janë fukahat dhe as nuk kanë dijen e duhur në fe, por që gjendja e tyre i ngjan fjalës së Allahut kur thotë:

“Me të vërtetë, një grup ithtarësh të Librit e shtrembërojnë Librin me gjuhët e tyre (ndërsa e lexojnë atë), që ju të mendoni se ai farë leximi është prej Librit (që ka zbritur Allahu), kurse në të vërtetë, nuk është prej Librit. Ata thonë: “Kjo që lexojmë është nga Allahu”, por ajo nuk është nga Allahu. Ata flasin gënjeshtër për Allahun, duke qenë të vetëdijshëm për këtë.” (Al Imran: 78)

O Allah! Unë e sqarova të vërtetën dhe këshillova në këtë libër të gjithë muslimanët, që besojnë në Allahun si Zot, Islamin si fe dhe Muhamedin (alejhi salatu ue salam) si Profet dhe i Dërguari Yt! O Allah dëshmo!

Allahun e Madhëruar e lusim të udhëzojë muslimanët e humbur dhe t’ua largojë atyre të keqen dhe intrigat e komplotistëve dhe të na forcojë të gjithë ne në Islam, derisa ta takojmë Atë! Me të vërtetë Allahu është i Plotfuqishëm për çdo gjë.

Paqja dhe bekimi i Allahut qoftë për Profetin tonë Muhamed, familjen dhe shokët e tij.

Përfundoi më 8 Xhumadil Ula 1417 h.

nga Bekër ibn Abdullah Ebu Zejd

SHTOJCAT

Shtojca nr. 1

Fetvaja nr. 19402

Rreth predikimit që fton në unitetin e feve

Të gjitha lavdërimet i meriton Allahu, paqja dhe bekimi i Tij qoftë mbi atë pas të cilit nuk vjen Profet tjetër, mbi familjen dhe shokët e tij dhe mbi të gjithë ata që e ndjekin me mirësi atë deri në Ditën e Kiametit.

Komisioni i Përhershëm Fetvasë dhe Studimeve Akademike, mori në shqyrtim pyetjet drejtuar atij, rreth lajmeve që jepen në media, opinioneve dhe shkrimeve të ndryshme që flasin për idenë e “Unitetit të Feve”, Fesë Islame, fesë Judaike dhe fesë së Krishterë, çështjeve që kanë të bëjnë me këtë temë si: ndërtimi i xhamisë, kishës dhe sinagogës në një territor të përbashkët, në gjirin e universiteteve, aeroporteve dhe shesheve publike, thirrja për të botuar Kuranin fisnik, Teuratin dhe Ungjillin në një kapak të vetëm, dhe rrjedhoja të tjera që ka sjellë kjo propagandë, siç janë konferencat, seminarët dhe grumbullimet në lindje dhe perëndim, Komisioni mori në verifikim dhe studim këtë çështje vendosi si më poshtë:

Së pari: Një nga themelet e besimit në Islam, të pranuar e të njohur apriori prej fesë, për të cilën është rënë dakord në mes mbarë myslimanëve, është dhe parimi se: Nuk ekziston në faqe të dheut Fe e Vërtetë veç Fesë Islame. Ajo është feja që i ka vënë Vulën të gjitha feve, ka shfuqizuar të gjitha fetë, religjionet dhe ligjet që ishin para saj, ndaj nuk ka ngelur në sipërfaqe të tokës fe tjetër me të cilën mund të adhurohet Allahu veç Islamit. Allahu i Lartësuar thotë: **“Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.”** (Al Imran: 85) Islami pas ardhjes së Muhamedit (alejhi salatu ue selam) është ai që ka sjellë ky njeri dhe jo fetë e tjera.

Së dyti: Një nga themelet e besimit në Islam është dhe se: Libri i Allahut të Lartësuar “Kurani fisnik” është Libri i fundit i Allahut dhe më i afërti që ka zbritur nga Zoti i botëve. Ky libër ka shfuqizuar të gjitha Librat që kanë zbritur para tij, Teuratin, Ungjillin, Zeburin etj. Ai qëndron mbi to dhe nuk ka ngelur Libër tjetër me të cilin mund të adhurohet Allahu veç Kuranit fisnik. Allahu i Lartësuar thotë:

“Ne të kemi zbritur ty (o Muhamed) Librin me të vërtetën, si përmbushës të shkrimeve të mëparshme dhe mbrojtës të tyre. Prandaj gjykoji ata sipas asaj që të ka zbritur Allahu dhe mos ndiq dëshirat e tyre, duke u shmangur kështu nga e Vërteta që të është shpallur.” (el-Maide: 48)

Së treti: Është detyrim të besohet se, Torahu dhe Ungjilli janë shfuqizuar nga Kurani fisnik dhe se këto Libra janë prekur nga deformimi, ndryshimi, shtesa dhe mangësitë, siç sqarohet kjo në Librin e Allahut ku thuhet:

“(Ne i mallkuam ata) për shkak të shkeljes së besëlidhjes nga ana e tyre, për shkak të mohimit që i bënë shpalljeve të Allahut, për shkak të vrasjes së profetëve pa kurrfarë të drejte dhe për thënien e tyre: “Zemrat tona janë të mbyllura në këllëf (prandaj s’i kuptojmë fjalët e Profetëve)”. Nuk është kështu, por Allahu ua ka vulosur ato për shkak të mohimit të tyre, prandaj pak prej tyre besojnë.” (en-Nisa: 155)

Dhe thotë:

“Mjerë ata që me duart e tyre shkruajnë Librin, e pastaj thonë: “Kjo është prej Allahut” që për këtë të kenë ndonjë dobi të vogël (materiale). Mjerë ata për çfarë kanë shkruar me duart e tyre dhe mjerë ata për çfarë kanë fituar!” (el-Bekare: 79)

Dhe fjala e Tij: “

Me të vërtetë, një grup ithtarësh të Librit e shtrembërojnë Librin me gjuhët e tyre (ndërsa e lexojnë atë), që ju të mendoni se ai farë leximi është prej Librit (që ka zbritur Allahu), kurse në të vërtetë, nuk është prej Librit. Ata thonë: “Kjo që lexojmë është nga Allahu”, por ajo nuk është nga Allahu. Ata flasin gënjeshtër për Allahun, duke qenë të vetëdijshëm për këtë.” (Al Imran: 78)

Për këtë arsye, ajo që ka ngelur e saktë në këto Libra është shfuqizuar nga Islami, ndërsa pjesa tjetër është deformuar dhe ndryshuar. Përcillet nga Profeti (alejhi salatu ue selam) se njëherë ai u zemërua kur pa Umer ibn Hatabin (radijallahu anhu) që kishte në dorë një fletë ku kishte të shkruar diçka nga Teurati, duke i thënë: “A ke dyshim tek unë ti o biri i Hatabit?! A nuk ta kam sjellë atë të bardhë dhe të kulluar? Sikur vëllai im Musai të ishte gjallë nuk do të kishte mundësi të ndiqte tjetër vetëm se mua.” (trs. Ahmedî, Darimi etj)

Së katërti: Një nga themelet e besimit në Islam është edhe besimi se: Profeti dhe i Dërguari ynë Muhamed (alejhi salatu ue selam) është Vula e Profetëve dhe të Dërguarve, ashtu siç thotë Allahu i Lartësuar: **“Muhamedi nuk është babai i askujt prej burrave tuaj, por është i Dërguari i Allahut dhe vula e profetëve; Allahu është i Gjithë-dijshëm për çdo gjë.”** (el-Ahzab: 40) Ndaj nuk ka ngelur asnjë Profet që duhet ndjekur veç Muhamedit (alejhi salatu ue selam). Edhe nëse ndonjë Profet tjetër i Allahut do të ishte gjallë nuk do të kishte mundësi të ndiqte tjetër kë vetëm se Muhamedin (alejhi salatu ue selam) – njëjta gjë vlen edhe për ndjekësit e tyre- ashtu siç thotë Allahu në Kuran:

“Kujto kur Allahu mori besëlidhjen nga profetët (dhe u tha): “Çfarëdo që t’ju jap prej Librit dhe urtësisë, kur t’ju vijë një i Dërguar, vërtetues i asaj që ju është dhënë, pa dyshim që duhet ta besoni dhe ta ndihmoni atë! A e pranoni këtë dhe barrën që po ju ngarkoj?” Ata u përgjigjën: “E pranojmë”. (Allahu) u tha: “Bëhuni dëshmitarë, se edhe Unë bashkë me ju jam dëshmitar.” (Al Imran: 81)

Profeti Isa (alejhi salatu ue selam) kur të zbresë në kohën e fundit do të ndjek Muhamedin (alejhi salatu ue selam) dhe do të gjykojë me Ligjin e tij. Allahu i Lartësuar thotë: **“dhe atyre që ndjekin të Dërguarin Tonë, Profetin që nuk di shkrim e lexim, të cilin ata do ta gjejnë të shënuar në shkrimet e tyre, në Teurat dhe Ungjill.”** (el-Araf: 157)

Nga bazat e besimit në Islam është edhe besimi se Muhamedi (alejhi salatu ue selam) u dërgua për mbarë njerëzit, Allahu i Lartësuar thotë: **“Ne të kemi dërguar ty (o Muhamed) vetëm si sjellës të lajmit të mirë dhe paralajmërues për të gjithë njerëzimin, por shumica e njerëzve nuk dinë.”** (Seb’e: 28)

Dhe thotë: **“Thuaj (o Muhamed): “O njerëz, unë jam i Dërguari i Allahut për të gjithë ju”** (el-Araf: 158) si dhe mjaft ajete të tjera.

Së pesti: Një nga bazat e besimit Islam është dhe detyrimi që të besosh se ai që nuk hyn në Fenë Islame është kafir, qoftë ky i krishterë apo çifut apo diçka tjetër. Ai duhet quajtur kafir dhe konsiderohet si hasm i Allahut, i të Dërguarit të Tij dhe besimtarëve dhe ai është prej banorëve të Zjarrit, siç thotë Allahu i Lartësuar: **“Ata që nuk besojnë prej ithtarëve të Librit dhe idhujtarëve, nuk do të largoheshin (nga mosbesimi i tyre), derisa t’u vinte Dëshmia e qartë.”** (el-Bejine:1) dhe disa ajete më pas Ai thotë: **“Në të vërtetë, ata që nuk besojnë prej ithtarëve të Librit dhe idhujtarëve, do të hyjnë në zjarrin e Xhehenemit, në të cilin do të mbeten përgjithmonë. Ata janë krijesat më të këqija.”** (el-Bejine: 6) si dhe ajete të tjera.

Profeti (alejhi salatu ue selam) siç na përcillet në Sahihun e Muslimit ka thënë:

“Pasha Atë i Cili ka në dorën e Tij shpirtin tim! Çdo njeri i kësaj bashkësie njerëzish që dëgjon për mua, qoftë ky jude apo i krishterë, nëse vdes duke mos besuar në atë me të cilën unë u dërgova, ai do të jetë prej banorëve të Zjarrit.”

Për këtë arsye ai që nuk i konsideron çifutët dhe të krishterët kufar ai edhe vetë është kafir, duke u nisur nga rregulli i Sheriatit që thotë: “Ai që nuk e konsideron kafirin kafir, ai edhe vetë është kafir.”

Së gjashti: Para këtyre bazave dhe të vërtetave Islame, predikimi i “unitetit të feve”, afrimit mes tyre dhe shkrirja e tyre në një kallëp të vetëm, është një kurth dashakeq që synon: përzierjen e të së vërtetës me të kotën, shkatërrimin e Islamit, rrënimin e bazave të tij dhe tërheqjen e ndjekësve të tij drejt apostazisë totale. Provë e kësaj është fjala e Allahut të Lartësuar që thotë: **“Ata vazhdimisht do**

të luftojnë kundër jush, që të mund t'ju kthejnë nga besimi juaj.” (el-Bekare: 217) dhe thotë: **“Ata dëshirojnë që edhe ju të mos besoni, ashtu siç nuk besojnë vetë dhe të bëheni të njëjtë me ata.”** (en-Nisa: 89)

Së shtati: Një nga pasojat negative të kësaj propagande mëkatore është edhe zhdukja e dallimeve në mes Islamit dhe kufrit, në mes të vërtetës dhe të pavërtetës, në mes të mirës dhe të keqes, thyerja e murit të antipatisë në mes muslimanëve dhe kufarëve, për të mos pasur më s'ka *“uela uel bera* (miqësi dhe distancim) dhe as xihad dhe as luftë për të lartësuar Fjalën e Allahut në tokë, e Allahu i Madhëruar thotë:

“Luftojini ata që nuk besojnë në Allahun e as në Ditën e Kiametit, që nuk e marrin për të ndaluar atë që e ka ndaluar Allahu dhe i Dërguari i Tij, dhe ata, midis atyre që u është dhënë Libri, që nuk e pranojnë fenë e vërtetë, derisa të japin xhizjen (taksën) me dorën e tyre, duke qenë të përlulur.” (et-Teube: 29)

Dhe thotë:

“Megjithatë, luftoni të gjithë kundër idhujtarëve, ashtu si luftojnë ata të gjithë kundër jush. Ta dini se Allahu është me ata që ruhen nga gjynahet.” (et-Teube: 36)

Së teti: Predikimi i “unitetit të feve” nëse del nga një musliman, atëherë kjo vepër konsiderohet dalje e qartë (*rideh*) nga Feja Islame, sepse ajo bie ndesh me bazat e besimit. Të kënaqesh me kufrin ndaj Allahut zhvlerëson vërtetësinë e Kuranit dhe shfuqizimin që ai i ka bërë të gjitha Librave që qenë para tij, zhvlerëson shfuqizimin që Islami i ka bërë të gjitha ligjeve dhe feve para tij. Duke u nisur nga kjo pohojmë se, kjo ide në vështrimin Islam është e papranueshme dhe e refuzuar kategorikisht, e ndaluar prerazi me të gjitha argumentet ligjore islame, Kuran, Sunet dhe Ixhma.

Së nënti: Duke u bazuar nga ajo që përmendëm themi:

- 1- Nuk i lejohet një muslimani që beson në Allahun si Zot, Islamin si Fe dhe Muhamedin (alejhi salatu ue selam) si Profet dhe i Dërguar, të ftojë në këtë ide mëkatore, dhe as të nxisë drejtë saj dhe as t'i hapë rrugë asaj në mesin e muslimanëve, e nuk bëhet fjalë që ai vetë t'i përgjigjet asaj, të marrë pjesë në konferencat që bëhen për këtë qëllim, seminarët dhe as të jetë pjesë e kremtimeve që bëhen për këtë qëllim.
- 2- Nuk i lejohet muslimanit të botojë Teuratit dhe Ungjillin veç e veç e jo më bashkë me Kuranin fisnik në një kapak të vetëm! Ai që e bën këtë apo fton të bëhet kjo ai është njeri i humbur, sepse ka bashkuar në mes të vërtetës (Kuranit) dhe të deformuarës ose të vërtetës së shfuqizuar (Teuratit dhe Ungjillit).
- 3- Nuk i lejohet gjithashtu muslimanit t'i përgjigjet thirrjes për ndërtimin e xhamisë, kishës dhe sinagogës në një kompleks të vetëm, sepse kjo tregon pranim se Allahu mund të adhurohet edhe me një fe tjetër veç

Islamit. Kjo mohon faktin se Islami qëndron mbi të gjitha fetë dhe fton materialisht se fetë janë tre dhe se njerëzit mund të ndjekin njëren prej tyre, se ato janë njëlloj dhe se Islami nuk i ka shfuqizuar fetë që kanë qenë përpara tij. Padyshim që pranimi, besimi apo pëlqimi i kësaj gjëje është kufër dhe humbje, sepse bie ndesh drejtpërdrejtë me Kuranin fisnik, Sunetin autentik dhe Ixhmain e muslimanëve dhe se pranon deformimet që kanë bërë çifutët dhe të krishterët si të ishin prej Allahut. Larg kësaj që i përshkruhet është Allahu! Gjithashtu nuk lejohet që kishat të quhen “shtëpi të Zotit” dhe se njerëzit në të adhurojnë Zotin në mënyrë të saktë dhe të pranuar tek Ai, sepse ky adhurim bëhet nëpërmjet një feje tjetër veç Islamit dhe Allahu i Madhëruar thotë: **“Kush kërkon tjetër fe përveç Islamit, nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë i humbur.”** (Al Imran: 85) Këto vende janë padyshim shtëpi ku i bëhet kufër Zotit. Allahu na ruajt nga kufri dhe njerëzit e tij.

Shejhul Islam Ibn Tejmije –Allahu e mëshiroftë- në Mexhmu el-Fetaua v. 22 thotë: “...-sinagogat dhe kishat- nuk janë shtëpi të Allahut, por shtëpi të Allahut janë vetëm xhamitë, përkundrazi ato janë shtëpi ku i bëhet kufër Allahut edhe pse Ai mund të përmendet në to. Shtëpitë janë në të njëjtën pozitë me banorët e saj dhe banorët e këtyre shtëpive janë kufarë, ndaj këto shtëpi janë shtëpitë e adhurimit të kufarëve.”

Së dhjeti: Një tjetër gjë që duhet të dihet është se thirrja e mbarë kufarëve në Fenë Islame dhe në veçanti e të krishterëve është detyrim për muslimanët, e obliguar kjo nga tekste të qarta të Kuranit dhe Sunetit, e kjo nuk mund të bëhet vetëm se duke ua bërë të qartë të vërtetën dhe duke debatuar me ta në mënyrën më të mirë dhe duke mos lëshuar pe në asnjë prej normave Islame, me dëshirën për t’i kënaqur ata të hyjnë në Islam. Ose ndryshe nuk ngelet gjë tjetër vetëm se tu bëhet e qartë atyre e vërteta, që ai që vdes, të vdes duke e mësuar të vërtetën dhe ai që rron të rrojë duke e njohur atë. Allahu i Lartësuar thotë:

“Thuaj: “O ithtarët e Librit, ejani të biem në një fjalë të përbashkët mes nesh dhe jush: se do të adhurojmë vetëm Allahun, se nuk do t’i shoqërojmë Atij asgjë (në adhurim) dhe se njëri-tjetrin nuk do ta mbajmë për zot, në vend të Allahut!” Nëse ata nuk pranojnë, atëherë thuaju: “Dëshmoni se ne i jemi nënshtuar Allahut (musliman)!”
(3:64)

Diskutimet me ithtarët e Librit, takimi dhe dialogu me ta, me qëllim që tu përgjigjemi dëshirave të tyre dhe të përmbushim synimet e tyre duke zhbërë kështu parimet e Islamit dhe Imanit, padyshim që është e pavlerë, e Allahu, i Dërguari i Tij dhe besimtarët e refuzojnë atë.

Allahu na ardhte në ndihmë nga ajo që bëjnë këta njerëz! Allahu i Madhëruar thotë: **“Ki kujdes që ata mos të të nxisin të largohesh nga një pjesë e asaj që të ka shpallur Allahu!”** (el-Maide: 49)

Komisioni pasi e bëri të qartë këtë gjë, i këshillon mbarë muslimanët dhe në veçanti dijetarët, të kenë frikë Allahun dhe të ndjejnë mbikëqyrjen e Tij, të mbrojnë Islamin dhe doktrinën e muslimanëve nga njerëzit e humbur dhe predikuesit e saj, nga kufri dhe njerëzit e tij. Ne i paralajmërojmë njerëzit të ruhen nga kjo thirrje kufri e humbur, nga “uniteti i feve”, të ruhen nga kurthet e saj dhe i kërkojmë mbrojtje Allahut që asnjë musliman të mos bëhet shkak për ta qasur këtë lajthitje në vendet e muslimanëve e ta përhapë atë në mesin e tyre. E lusim Allahun e Madhëruar me Emrat e Tij të bukur dhe Atributet e Tij të larta, të na ruaj të gjithëve ne nga sprovat që shpien drejt humbjes dhe të na bëj udhëzues dhe të udhëzuar, mbrojtës të Islamit në dritën e Zotit tonë, deri sa ta takojmë Atë dhe Ai të jetë i kënaqur prej nesh.

Suksesi është në duart e Allahut. Paqja dhe bekimi i Allahut qoftë mbi Profetin tonë Muhamed, familjen dhe mbarë shokët e tij.

Komisioni i Përhershëm i Fetvasë dhe Studimeve Akademike

Kryetari: Abdulaziz ibn Abdullah ibn Baz

Nënkryetar: Abdulaziz ibn Abdullah ibn Muhamed Al Shejh

Anëtarë: Salih ibn el-Feuzan el-Feuzan

Anëtarë: Bekër ibn Abdullah Ebu Zejd